

ኦብርሃም ፊር ቀዳጁ

የአሪት ዘፍጥረት ምዕራፍ 12 - 20 ታሪክ

በኪቲ እና ግሪፊትስ
ሥዕል በ«ዊሊ»

ትርጉም:- በኃይሉ ልመንህ

እርማት:- ዮዲት ኃይሉ እና ተመስገን ሁሴን

ዋና አርታኪ:- ዘነበ ገብረሐና

የአሳታሚው መብቱ በሕግ የተጠበቀ ነው።

Copyright

© 2006 by SIM, Addis Ababa.

Originally published in English under the title of

ABRAHAM, the Pioneer.

Copyright © Kitty Anna Griffiths, 1977

Bible Stories Alive. A division of A visit with Mrs. G.

Ministries Inc. 2851 St. Clair Avenue East, Toronto,

Ontario, Canada M4B 1N4

1ኛ እትም፣ 1999 ዓ.ም (2007)

አሳታሚ፡- የኤስ ኣይ ኤም ሥነ ጽሑፍ

የፓ.ሣ.ቁጥር 127

አዲስ አበባ፣ ኢትዮጵያ

ስልክ 011 - 349 - 3252፣ 011-653 -3084፣

011-551-2973

E-mail:SIMmedia@ethionet.et

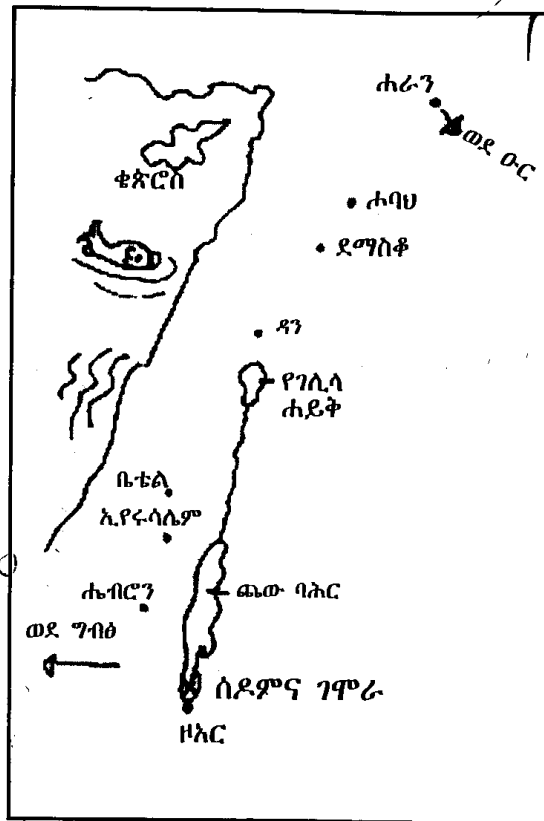
የኮምፒውተር ጽሑፍ፡- ጥሩ ወርቅ በቀለ

ሌይ አውት፡- ዓለምፀሐይ እውነቱ

ታሪኮች

1. የአብርሃም ቤተ ሰቦች5
 2. የእስማኤል ታላላቅ ተስፋዎች20
 3. አብርሃም፣ የእግዚአብሔር ፈር- ቀዳጅ34
 4. የልዕልት ሦራ በሕተት47
 5. የሎጥ ምርጫ59
 6. የአብርሃም እንግዶች73
 7. የሁለቱ ከተሞች አስፈሪ ወግ89
 8. አብርሃም ሰፈሩን ነቅሎ ተጓዘ106
- ታስታውሳለችሁ. . . ?.....120

የአብርሃም ቤተ ሰቦች

ታላቁ አባት አብርሃም ይኖርበት በነበረ በኬብሮን አጠገብ በሚገኘው መምሬ ወደ ተባለው ስፍራ ደረሰሁ። ምንም እንኳን አብርሃምን በጨረፍታ እንኳ ማየት መልካም ቢሆንም፤ በዚህ ጊዜ ግን ላየው አልፈለግሁም ነበር። እኔ ላያትና ላናግራት የፈለግሁት ሚስቴን ልዕልት ሦራን ነበር።

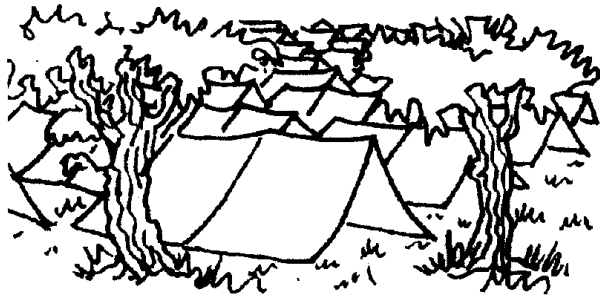
በዚያ ስፍራ የሥነ ምግባር መጽሐፌን በቦርሳዬ ውስጥ ይገኛ ነበር። ታዲያ በዚህ ሁኔታ ውስጥ ምን ማድረግ እንዳለብኝ፤ ከዚህ መጽሐፍ የተገነዘብኩት የጨዋ ተግባር፤ አንድ ሰው እስከሚያየኝ ድረስ፤ በልዕልት ሦራ ድንኳን አቅራቢያ ከታላላቆቹ ዛፎች መካከል በአንዱ ሥር መቀመጥ ነበር። (ቢያንስ ወንድ እንግዶች ሁልጊዜ የሚያደርጉት ይህንኑ ነበር።)

ሴት በመሆኔ በዚህ ስፍራ ተቀምጬ ሲያዩኝ ሥራ የምፈልግ ሊመስላቸውና እንደሠራ ወደ ቤተሰባቸው ሊወስዱኝ ያስቡ ይሆናል። በዚህ ሰዓትና በዚህ ስፍራ፤ አንዲት ሴት በቤተሰብ ውስጥ ካልሆነች በስተቀር ችግር

ያጋጥማታል። ነገር ግን፣ ይህንን ወዲያውኑ አስረዳቸዋለሁ።

ይህ ሁሉ የሚሆነው ግን ካዩኝ ነው!

የሦራ ድንኳን ልክ እንደ አሁን ዘመን የቤድዊን ዘላን አረቦች ድንኳን፣ ከጥቁር የፍየል ጠጉር ተፈትሎ የተሠራና በውስጡ ልዩ ልዩ ክፍሎች ያሉት ነበር። በአቅራቢያው፣ በመቶ የሚቆጠሩ ሌሎች ብዙ ድንኳኖች ነበሩ። የልዕልት ሦራ መሆኑን በማውቀው በዋናው ድንኳን ፊት ለፊት ካለው ዛፍ ሥር ቁጭ አልኩ።

የሰዎች ፊት በድንኳኑ በር ላይ ብቅ ይልና ወዲያው ይጠፋል። የሰዎች ሣቅ ደግሞ ይሰማኛል። ታዲያ ይህ ሁሉ ተስፋ አላስቆረጠኝም። ወደ ድንኳኑ ውስጥ ገብቼ ልዕልት ሦራን ለማገገር ወስኜ ነበር። ይህ ካልሆነ ደግሞ፣ እርሷ እንድታናግረኝ ፈልጌ ነበር።

ቆይ ቆይ እስቲ፣ አንድ ሰው ወደዚህ እየመጣ ነው። ቆንጆ ወጣት ናት፣ ግብፃዊትም ትመስላለች።

«እመቤቴ በቂ አገልጋዮች አሉን ትላለች፤ ሆኖም የምትጠጨው ውኃና የምትቀምጧው ምግብ ላመጣልኸ እችላለሁ። በዚህ ስፍራ ብቻሽን መቆየት የለብሽም። ስለዚህ ወደ መጣሽበት ስፍራ በደህና እንደምትመለሷ ተስፋ አለኝ» አለችኝ።

«ይህንኑ ያህል እኔም አስቤ ነበር፤» አልኩኝ ለራሴ መልሼ። ከዚያም ድምፂን ከፍ አድርጌ፣ «ለልዕልቲቱ እኔ ሴት መሆኔን ንገሪያት፤ ነገር ግን እንደ ገረድ ሳትቆጥረኝ ለደቂቃ ያህል ወዳለችበት ገብቼ እንዳነጋግራት ትፈቅድልኝ እንደ ሆነ ጠይቄልኝ» አልኳት።

«አንቺ ማን ነሽ? ከየት ነው የመጣሽው?» ብላ ግብፃዊትዋ ሠራተኛ ጠየቀችኝ።

«እኔ ወይዘሮ ጂ. እባላለሁ፤ የመጣሁትም፡- ከክርስቲያን ዘመን ሁለት- ዜሮ- ዜሮ- ዜሮ (2000) ነው» አልኳት። «ሆኖም ይህንን ለማስታወስ ያስቸግርሻል፤ ብቻ አንድ ሰው ሊያነጋግራት እንደሚፈልግ ለልዕልቲቱ ንገሪያት። ስለምጠጣውና ስለምበላው ምግብ አትጨነቁ። ያ ወደ ውስጥ በም- ገባበት ጊዜ ይደርሳል» አልኳት።

ከዚያም ወጣትዋ
ግብፃዊት ተመልሳ ወደ
ድንኳን ገባች።

ወዲያውኑ እንደገና
ወጣችና፤ «ተከተዬኝ»
አለችኝ። እናም እየተመራሁ
በግቢው ውስጥ ወዳለው
ትልቅ ድንኳን ተወሰድኩ።

እዚያም አንዲት
ሰማያዊ ልብስ የለበሰች
ቆንጆ አዛውንት ሴት ቁጭ
ብላ ቀይ ያንገት ልብስ ትጠልፋለች። የሽመና ዕቃም
አጠገብዋ ነበር። እንዳየችኝ በጥሩ ሁኔታ ሰላም አለችኝ።

«በወጣትነት ዕድሜዋ እጅግ ውብ እንደ ነበረች
የአሁኑ ገጽታዋ ይመስክራል» አልኩ ለራሴ። ቀደም
ብሎም ስለ ውበትዋ ብዙ ጊዜ የሰማሁት ሐሰት
አልነበረም። ዛሬ ግን ፊቷ መሥመሮችን አውጥቷል።
በተለይም በአፍዋ አካባቢ የሚታዩት መሥመሮች
ጥቂት አስተከዙኝ።

«የምትጠጪው ወተት ላምጣልሽ፤ ጥቂት
አቸሎኒና ፍራፍሬዎችንስ አትበደም?» አለችኝ።

ከዚያም ወለሉ ላይ ቁጭ ብዬ የፍየል ወተት እጠጣ
ጀመር። ጣፈጠኝ። ከቀረበልኝ አቸሎኒና ተምርም
በላሁ።

ከዚህ በኋላ ፍርሃት ለቀቀኝ። እናም፤ «ልዕልት
ሣራ፤ ስለ ድፍረቱ ይቅርታ እጠይቃለሁ። ይህንን
የማደርገው ግን ስለ ተገፋፋሁ ነው አልኳት።»

«አየሽ ልዕልት ሣራ፤ እኔ ባለሁበት ስፍራ ለሚገኙ
ብዙ ጓደኞቼ ታሪኮችን እተርክላቸዋለሁ። ስለዚህ
የታዋቂውን የባልሽን የአብርሃምን ታሪክ መተረክ
አለብኝ። ነገር ግን፤ ለመተረክ ታሪኩን ከባለ ታሪኮቹ
በቀጥታ መስማት ያስፈልገኛል።»

«እርሱ ታዋቂና አስደናቂ ሰው እንደ ሆነ
አውቃለሁ። ብዙ ሰዎችም ስለ እርሱ ታሪክ ጽፈዋል።
ሆኖም፤ እኔ ያነበብኩዋቸው ሁሉ ፍሬ ነገሩን ያልያዙ
ናቸው።»

«አየሽ፤ ልዕልት እርሱ፤ በመጽሐፍ ቅዱሳችን
ውስጥ <የእግዚአብሔር ወዳጅ> ተብሎ ተጠርቷል።
ስለዚህ ሁሉም ሰው እጅግ አስደናቂ አድርጎ
ሊያቀርበው ይፈልጋል። ሣራ፤ እርሱ አስደናቂ ሰው
አይደለም ማለቱ አይደለም፤ ችግሩ ሰዎች አብርሃምን
ከእግዚአብሔር ጋር ያምታቱታል። ከዚህ የተነሣ
አንዳንድ ጊዜ ስለ እርሱ የሚባለው ነገር እውነት
የማይመስልና ሐሰትን የተላበሰ ነው።»

ልዕልት ሣራ፤ «እርሱ እጅግ የሚደነቅ ሰው ነው።
አለችና ግብፃዊቷን አገልጋይ «አጋር፤ እስቲ ወደ ውጪ
ሂጂና ከጉድጓዱ ውስጥ ውጋ ቀድተሽ ነይ። እዚህ

ቆመሽ የምንነጋገረውን መስማት እኮ የለብሽም። በይ
አሁን በፍጥነት ሂጂ።» ብላ አዘዘቻት።

«እመቤቴ፣ አንቺ የምታደርገውን አደረግሁ እንጂ
ምን የተለየ አደረግሁ። አንቺስ ብትሆኒ ስለምትጠራጠራ
ተደብቀሽ የምንነጋገረውን ታደምጪ የለ። አንቺም እኮ
እንደዚህ እንዳታደርገ ሲነገርሽ ሰምቻለሁ» ካለች በኋላ
ግብፃዊትዋ አጋር እየተቆናጠረች የውኃ መቅጃ እንስራ
ይዛ ወጥታ ሄደች።

እኔም «መታገስ አለብሽ።
ይህ ላንቺ በጣም ከባድ ነገር
ነው። «እኔ ብሆን አባርራት
ነበር» አልኳት።

«አዎ፣ በእርግጥ
ልታገሰውም የሚገባ ነገር
ነው» አለች።

ልዕልቲቱ እነዚህን
ነገሮች ለአንድ አፍታ እንኳን
በቁጥጥር ሥር አድርጋ
ታወቅ ይሆን? ብዬ
ተገረምኩ።

ከዚያም፣ «ይህቺ አጋር የማትረባ ልጅ ናት።
ወደዚህ ባልመጣች ይሻል ነበር። አሁን ግን ላባርራት
አልችልም» ብላ ሣራ ስትናገር በሣራ ጉንጮች ላይ

እንባ ወረደ።

ጥቂት ጊዜ ጸጥ ካላች በኋላ፣ «በነገራችን ላይ፣
ሣራ ብለሽ አትጥሪኝ። ስሜ ሦራ ነው። ስጦራ
የቆየሁትም ሦራ በሚለው ስም እንጂ ሣራ ተብዬ
አላውቅም። ስሜ ሦራ ነው።» አለችኝ።

«አሁ፣ ይቅርታ አድርጊልኝ፣ ልዕልት ሦራ፣»
አልኳት።

«ወደዚህች የማትረባ ልጅ ነገር ብመለስ» (ይህን
ስትል ልዕልትዋ ፊትዋ በቁጣ ተለውጦ ነበር)፣
«ከባለቤቴ ልጅ ስለ ወለደች፣ ላባርራት አልችልም።»

«በእርግጥ፣ የራሴ ስሕተት ነው። እየሽ ወይዘሮ
ጂ፣ እኔ እግዚአብሔርን ለመከተል የሚጥርን ሰው
የምከተል ሌት ነኝ። ይህ ነገር ለእርሱ አዲስ ነው።
እግዚአብሔር ከብዙ ዓመታት በፊት አስደናቂ
ተስፋዎችን ገብቶለታል። ታዲያ፣ እነዚህ ተስፋዎች
ሳይፈጸሙ ሲቆዩ ትዕግሥት አጣን። ከዚያም አንድ
ነገር ማድረግ አለብኝ ብዬ አስብኩ፤ ያ ግን ትልቅ
ጥፋት ነበር!

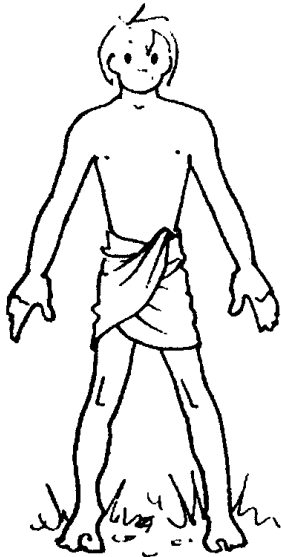
በዚህን ጊዜ ልዕልትዋ እየተቆጣች ሳይሆን
እያለቀሰች ነበር።

«ይቅርታ አድርጊልኝ፣ እንደዚህ መሆን
አልነበረብኝም፤ ታሪኩ ከየት እንዲጀመር ነበር
የፈለግሽው?» ስትል ጠየቀችኝ።

«አሁ፣ እባክሽን ከመጀመሪያው ጀምረሽ ንገሪኝ፣ ማለትም ትንሽ ልጅ ሆነሽ ካለው ታሪክ ጀምረሽ ተርኪልኝ» አልኳት።

ልዕልት ሦራ መልሳ፣ «እኔ እኮ ዛሬ ሰማንያ ዘጠኝ ዓመቱ ነው» አለች።

«ምን? አሁ፣ ይቅርታ አድርጊልኝ! እኔ አላምንም። ግን እኮ አሁንም በጣም ቆንጆ ነሽ። የሰማንያ ዘጠኝ ዓመት ሴት አትመስይም» አልኳት።

«ውበቴማ ለረጅም ዓመታት ሲነገርለት የቆየ ነው፤» አለች ልዕልት ሦራ

ያለ አንዳች መታበይ።

«ሆኖም፣ አስቸጋሪ ነበር።»

(እኔም ብሆን በአእምሮዬ

ውስጥ ሳላኖረው

አልቀረሁም። በእርግጥም

እውነት ነበር!)

ወዲያውኑ፣ አንድ

ዕድሜው አሥራ ሁለት

ዓመት የሆነ ልጅ እየሮጠ

መጥቶ ወደ ልዕልት ሦራ

ድንኳን ውስጥ ገባ።

«እስማኤል፣ ወደዚህ

አንደርድሮ የሚያስገባ ምንም ሥራ የለም!» አለችው ልዕልት።

«አንተም እንደ እናትህ ሥነ - ሥርዓት የለም።»

ልጅም እኔን እንዳየ ደንግጦ ባለበት ቀጥ ብሎ ቆመ።

እኔም ፈገግ አልኩለት፤ የእርሱም ጥቁር ዓይኖች መልሰው በፈገግታ ወደ እኔ አበሩ። ደፋርና ጠንካራ ልጅ ነው። የለበሰው ብሩህ ቀለም ያለው ካናቴራ መሰል ነገር ብቻ ነበር።

«አሁን ምን ትፈልጋለህ?» አለችው።

«አባቴን እየረዳሁት ስለ ሆነ ለእርሱ የሚሆን የምፈልገው ነገር አለ» አለና እስማኤል የተጠቀለለ ገመድ ብድግ አድርጎ ልዕልትዋን በማሸፍ መልክ እያየ፣ ወጥቶ እንደገና ሄደ።

«አየሽው? ይህን ትንሽ ለማኝ! እኔ ምንም ላደርግ አልችልም። አባቴ በጣም ይወደዋል። በዚህ ምክንያት እርሱም፣ «አባቴ እንደዚህ፣ አባቴ እንደዚያ» ይላል። ይህ እርጉም ልጅ አባቴን በቁጥጥሩ ሥር አድርጎታል። ጆሮዎቹን በጥፊ ባገለው ደስ ይለኛል።

«ቅድም ውኃ እንድታመጣ የላኳት ያቺ ባለፈ እናቴም ትዕቢተኛ ናት። የእርሷ ነገር በጣም ያላዝነኛ ል። ግን ምን ላድርግ፣ ችግሩ መኖር አለብኝ። እኔው

በገዛ እጅ ያደረግሁት ነው። አድር የሚመጣውን ጣጣ ልብ አላልኩትም ነበር። እነርሱ ለባሌ አስፈላጊ ሰዎች ናቸው- በተለይ ልጄ። እናቱም ብትሆን ለባሌ አስፈላጊው ብትሆንም፤ እኔ ግን አስፈላጊ ናት ብዬ ማሰብ አልፈልግም።»

«አክስቴ፤ አጎቴ አብርሃም አለ እንዴ? አንቺን ስታወራ ስለ ሰማሁ፤ መኖርሽን አውቄያለሁ» የሚል ዕድሜው ወደ ሃምሳው የሆነ ሰው አንገቱን ወደ ድንኳኑ ውስጥ ገባ አድርጎ ታየ።

«አ፤ ሎጥ!» ብላ ልዕልትዋ ከመቀመጫዋ ብድግ አለችና፤ «እንኳን ደህና መጣህ፤ ልጄ» አለችው።

«አክስቴ፤ እኔ እኮ ልጄ አይደለሁም» እያለ ልዕልቷን ሳማት።

«አንተ ለእኔ ሁልጊዜ ልጄ ነህ። ጎረምሳው ልጄ» አለችው።

«አባትህ ከሞተ በኋላ ያሳደግንህ አጎትህ አብርሃምና እኔ ነበርን። አይ! አባትህ የሞተው ያለ ዕድሜው ነበር። የሞተው እኮ ገና ከዑር

ከመምጣታችን በፊት ነበር። ወይኔ፤ ጊዜው እንዴት ይበራል! ለመሆኑ ዛሬ ምን እግር ጣለህ?»

«አንዳንድ ጊዜ አንቺን የምወድሽን አክስቴን መጠየቅ አለብኝ። አንድ በኬብሮን የምሠራው ሥራ ነበር። እንዲሁም ከአጎቴ አብርሃም ጋርም የምንመካከርባቸው አንድ ሁለት ጉዳዮች አሉኝ» አላት።

«አጎትህ ሲያይህ ደስ ይለዋል፤ ሎጥ፤ ቤተሰብ እንዴት ነው?»

«ሁሉም ደህና ነው። ነገ ማታ በሰዶምና በጉሞራ ያሉትን ሰዎችን ሁሉ እንጋብዛለን። ሁሉም ሰው ታድሟል። ሚስቴም አምራና ደምቃ ትገኛለች።

«በነገራችን ላይ በቤታችን ጎን አዲስ ክፍል ሠርተናል። አክስቴ አሁን ቤታችን በዑር የነበራችሁን ትልቁን ቤት ይመስላል።»

«መቼም ሎጥ፤ ከዑር ምድር እንድንወጣ የጠራንን ያሕዌን እንደማትረሳ ተስፋ አለኝ።»

«አየሽ አክስቴ፤ ስለ እኔ በመጨነቅ ጊዜሽን አታጥፈ። ይልቅስ ስለ ራስሽ አስቢ። በይ እንግዲህ መፍጠን አለብኝ። አጎቴ አብርሃም የት ነው የሚገኘው ነው ያልሸኝ?» አለና ሎጥ እየተጣደፈ ወጥቶ ሄደ።

«ስለ ወንድማችን ልጄ ስለ ሎጥ መጨነቁን ማቆም አልቻልንም» አለችና ልዕልት ሦራ ተነፈሰች።

ከዚያም አንድ
ሠራተኛ የተጻፉ ዝርዝር
ነገሮችን ይዞ ወደ ውስጥ
ገባ፤ «እመቤቴ
አስቤዛችንን
እየተመለከትኩ ነው። ነገ
ኬብሮን ወዳለው ገበያ
እሄዳለሁ። ስለዚህ
የሚያስፈልግሽን ነገር
ትነግሪኛለሽ?» አላት።

እርሷም፤ «ጨውና
ቅመማ ቅመም ያስፈልገኛ
ል ኤሊዔዘር። ደግሞም
ለወተት መናጫ የሚሆን
አዲስ ቆዳ እፈልጋለሁ። ለዳቦ መሥሪያ የሚሆን
የስንዴ ዱቄት፤ እንዲሁም የደረቀ ፍሬ ፍሬ ያስፈልገኛ
ል። አህ፤ አጋር የውኃ እንስራዋን ሰብራለች። ስለዚህ
ሁለት እንስራዎችን ትገዛልኛለህ ኤሊዔዘር። እንግዲህ፤
የቀረውን ነገር ሳንተ እተወዋለሁ። ምን እንደሚገዛ
አንተ ታውቃለህ» አለችው።

ከዚያም ኤሊዔዘር ወጥቶ ሄደ።

«ኤሊዔዘር ባይኖር ኖሮ ምን እንደምናደርግ
አላውቅም» አለች ልዕልቲቱ። «ሕይወቱን በሙሉ
ከእኛ ጋር ነው የኖረው። ለኤሊዔዘር ሕይወትሽን

እንኳን አምነሽ ልትሰጪው ትችያለሽ። እኛ አምነን
ሰጥተነዋል! በመቶዎች የሚቆጠሩ አገልጋዮች አሉን።
...»

እኔም ቀበል አድርጌ፤ «በመቶዎች የሚቆጠሩ?»
ስል በመገረም ጠየቅኳት።

«አዎ፤ ታሪኬን ስትሰሟ (ደግሞም ልተርክልሽ
ተዘጋጅቻለሁ) ይህ ሁሉ እውነት መሆኑ ይገባሻል።
ቅድም እንደ ነገርኩሽ፤ እግዚአብሔርን ለመከተል
እየሞከረ ያለን ሰው እየተከተልኩ ነው። ውጣ ውረደች
አጋጥመውናል። አብርሃም ባሌ ቢሆንም እንኳ፤ በአንድ
በኩል ደግሞ ወንድሜ ነው።»

«ወንድምሽም፤ ባለቤትሽም ነው?»

ምንም ነገር አያስደነግጠኝም ብዬ የምኮራው እኔ፤
ግን በተናገረችው ነገር ደነገጥኩ።

«አዎ፤ አዎ፤ ወይዘሮ ጂ። ባሕላችን እንዳልገባሽ
አውቁአለሁ። ታሪኬን ስቀጥል አስረዳሽና ይገባሻል።»

«አመሰግናለሁ ልዕልት ሦራ፤ አዎ ያኔ ይገባኛል»
አልኩኝ ።

«እንዲህ ነው፤» አለች ልዕልት ሦራ፤ «እኔ
ያደግሁት ሁለመናው ዘመናዊ በሆነው ዘመናዊ የዑር
ከተማ ነው። አባቴ ታራ ሀብታም ነበር። እናቴን
ከማግባቴ በፊት ሌላ ሚስት አግብቶ ነበር።

የመጀመሪያው ሚስቱ የአብርሃም እናት ነበረች። እርሷ ከሞተች በኋላ፣ የእኔን እናት አገባ፣ ከዚያም እኔ ተወለድኩ። ታራም የጨረቃ አምላክ የነበረውን ናናርን ያመልክ ነበር።»

«እኔና አብርሃም እግዚአብሔር ለአብርሃም እስከ ተናገረው ጊዜ ድረስ ያደግነው ናናርን እያመለከን ነበር። በእውነትም እውነተኛው አምላክ አናገረው። ይህ ሁሉን ነገር ለወጣው። ሕይወታችን ውጣ ውረድ እና ተስፋዎች የሞላበት ነው።»

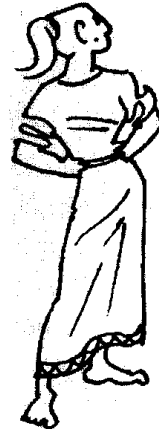
ከዚያም ልዕልትዋ አፍዋን በእጅዋ ከልላ፣ ድምፅዋን ዝቅ አድርጋ፣ ከተስፋዎቹ አንዱ እግዚአብሔር ልጅ እንደሚሰጠኝ ነበር። ግን አልሆነም፤ ስለዚህ. . . ስለዚህ. . . »

ይህኔ ልዕልትዋ በገዝን በጣም ዛለች። እኔም እጅዋን ያዝ አድርጌ ጨመቅ ሳደርጋት፣ «እባክሽን ይቅርታ አድርጊልኝ» አለችኝ። ያኔ ምን እንደምመልስላት ግራ ገባኝ።

ከዚያም «እባክሽን ሌላ ጊዜ ተመልሰሽ ነይ። ሌላም የማጫወትሽ ነገር አለኝ» አለች።

«አዎ፣ እኔም እንደገና ብመጣ ደስ ይለኛል። ደህና ሁኒ። ልዕልት» አልኳትና መንገዴን ቀጠልኩ።

ወደ ውጪ ስወጣም ግብፃውያን የልዕልት ሦራን አገልጋይ አጋርን አገኘኋት። እኔን እየጠበቀችኝ ነበር።

«እዚያ ያለውን ሰው ትመለከቱዋለሽ? እርሱ አብርሃም ነው። እርሱ የልጄ አባት ነው። ልጄም የእርሱ ወራሽ ነው። አየሽው?» አለችኝ።

አጋር ቀጥ ያለ አጽም ያለውና እስማኤልን ጐት አድርጐ በሩቁ ይሄድ ወደ ነበረው ሰው በልዩ ደስታ ስሜት አመለከተችኝ።

ሆኖም፣ በዚህን ጊዜ ከእርሷ ጋር ቆይቼ ልዕልትዋን ማማት አልፈለግሁም። ስለዚህ ልቆይ አልችልም አልኳትና በጥድሬያ ተለይቼአት ሄድኩ።

«ይህ አስገራሚ ነው» አልኩ ለራሴ። «ይህ ጥሩ ታሪክ ሊወጣው ይችላል። ሳልሰነብት መመለስ አለብኝ» ገዬ አሰብኩ።

የእስማኤል ታላላቅ ተስፋዎች

እንደገና ወደ መምሬ ተመለሼ በመሄድ ላይ ሳለሁ አንድ የሚያፏጭ ነገር በቀኝ ጆሮዬ አጠገብ አለፈ። ኘ ስስስስስት! ሌላውም እያፏጨ በግራ ጆሮዬ በኩል አለፈ። ኘስስስስስት! ሁለቱም ነገሮች ከእኔ ጥቂት ሜትሮች ርቀው በመሬት ውስጥ ተቀረቀሩ።

የቀስት ፍላጻዎች ነበሩ!

እኔም፣ «ተው እንጂ እስማኤል፣ ምን ሆነሃል» ስል ጮኸኩ። «አንተ ተንኮለኛ፣ መጥፎ ልጅ፣ ናና በትሕትና አነጋግረኝ። ወይዘሮ ጂን በፍላጻ ልተመታት እየሞከርክ ነው?»

እስማኤልም ከተደበቀበት ቁጥቋጦ ውስጥ እየሮጠ ወጣ። ቀይና ብርቱካንማ ልብሱን ለብሶ ነበር።

«በእውነት አይደለም። ወይዘሮ ጂ. ልመታዎት አልነበረም።» «በቀስትና በፍላጻ ውርወራ በጣም ጉበዝ ነኝ። እኔ የፈለግሁት ፍላጻዬ እያፏጨ በጆሮዎት በኩል እንዲያልፍ ብቻ ነበር።»

«ራሴን አነቃንቂ ቢሆን ኖሮስ?» አልኩት።

«ጥሩ አይሆንም ነበር፤» አለኝ ለመሳቅ እየሞከረ።
«ዛሬ በፍላጻዬ የመታሂትን ተመልከቱ» አለኝ።

ከዚያም ከንፎችዋን የምታርገበግብ ዳክዬ አንጠልጥሎ እያሳየኝ፣ ለብስቦ የያዛቸውን ትንንሽ ወፎችም አሳየኝ። የቀስት ደጋትን ትከሻው ላይ አንጠልጥሎ ነበር። ፍላጻዎቹን ደግሞ በማጎደር እድርጉ በወገቡ አስሮአቸዋል።

«ይህች ዳክዬ አልሞተችም፣ እስማኤል ግደላት እንጂ!»

«ከንፎችዋን

ስታርገበግብና ስትጮህ ደስ ይለኛል። እንዲህ ስትሆን የሞተችውን ከጫካ ይገሮ እንዳልመጣሁና በፍላጻ እንደ መታሂት ያሳያል» አለ።

«ይህን የምታሳየው ለማን ነው?»

«ለልጆቹ ነዋ።»

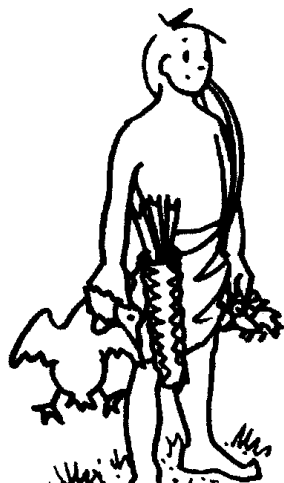
እኔም፣ «እስማኤል፣ ምስኪን ፍጥረትን እንደዚህ

ማሠቃየት ጭካኔ ነው። አንገትዋን ጠምዝዛት፤ ያለበለዚያ ግን እኔ እጠመዝዛታለሁ። ዳክዬዋን የምትገድላት ከሆነ በፍላጻ መምታትህ ምንም አይደለም፤ እንድትሠቃይ ግን አታድርጋት።»

«አይ፣ አሁን ልገድላት አልፈልግሁም። በራስዋ ጊዜ ትሙት። ይልቅስ ወይዘሮ ጂ. ከፈለጉ ኑና እንስሳቶቼን ላሳይዎት። ራሴ የያዝኳቸው ብዙ የዱር እንስሳት አሉኝ።»

«እስማኤል፣ የዳክዬዋን አንገት የምትጠመዝዝ ከሆንክ እመጣለሁ።»

«እሺ፣ እጠመዝዛታለሁ፤» አለና ጠመዝዛት።

ከዚያም አብሬው ሄጀ እንስሳቱን ላይለት ወሰንኩ።

ቆይቶም፣ «ወይዘሮ ጂ. ዛሬ ወደ አሮጊቷ ሦራ ድንኳን አይሂዱ። እኔ ወደ አደን በሄድኩ ጊዜ እናቴና ሦራ በድንኳኑ ውስጥ ሆነው በኃይል ይጨቃጨቁ ነበር። በዚህ

ሁኔታ በጠዋት ጭቅጭቅ በሚጀምሩበት ጊዜ ሙሉ ቀን ይጨቃጨቃሉ። አንዳንድ ቀኖች ጥሩ አይደሉም- ብቻ እንደ ሁኔታው ነው።

«አሮጊቷ ሦራ፣ እናቴን ታበሳጫታለች። ሆኖም፣ እናቴም የዋዛ ባለመሆንዋ ዋጋዋን ትሰጣታለች። አባቴም ሊያስቆማቸው አይችልም። አንዳንድ ጊዜ መጨቃጨቅ ሲጀምሩ በጣም ይጨንቀዋል። እኔ ግን፣ አባቴ ሲጨነቅ ማየት አልፈልግም።

«ይህ ሁሉ ቢሆንም ግን፣ እኔና አባቴ ጥሩ ጊዜ አብረን እናሳልፋለን። አባቴን እወደዋለሁ። አባቴም ይወደኛል። እኔ የእርሱ ወራሽ ነኝ። ማለቴ፣ የእርሱ የሆነው ሁሉ የእኔ ነው። አንድ ቀን የእኔ ይሆናል።

«አሁን ግን ስለ እነዚህ ተጨቃጫቂ ሴቶች ማውራቱን እንተወውና፣ ወደዚያች አሮጊት ወደ ሦራ ድንኳን በመሄድ ፈንታ፣ አካባቢውን ላሳይዎት። ዛሬ ቀኑ የጭቅጭቅ ስለ ሆነ ወደዚያ አይሂዱ!»

«ያውቃለሁ፣ ይህ ሁሉ የእናቴ ስሕተት አይደለም። እናቴ ከኑሮ ብዙም የምትጠብቀው ነገር አልነበራትም። በግብፅ አገር ወደዚህ ትልቅ ቤተሰብ ስትቀላቀል፣ አንዲት ተራ አገልጋይ ልጃገረድ ነበረች። በወቅቱ ረሃብ ስለ ነበር፣ አባቴ ለተወሰነ ጊዜ በግብፅ ቆይቶ ነበር። እናቴም ከአንድ ቦታ ወጥታ የአሮጊቷ የሦራ አገልጋይ ሆነች። ጌላ ግን እንደ ሚስት አድርጎ አባቴ አገባት።

አሁን ታዲያ እኔን በመውለድዎ ሁኔታዎ ተሻሽሏል። እኔም የአባቴ ወራሽ ነኝ። ወራሽ ምን እንደ ሆነ ያውቃሉ?»

«አዎ፣ አውቃለሁ፣» አልኩት። «አባትህ በሚሞትበት ጊዜ ያለውን ሀብትና ንብረት ትወርሳለህ ማለት ነው። ሁሉም ነገር የአንተ ይሆናል።»

«ትክክል! እስክወለድ ድረስ፣ ኤሊዌዘር የአባቴ ወራሽ ነበር። እርሱ የአባቴ ንብረት አስተዳዳሪም ነው። ኤሊዌዘር ብልህ ሰው ነው። ይህን ሁሉ ሀብት ለመውረስ ይጠባበቅ ነበር። ሆኖም፣ ንብረቴንም የሚጠብቀው በመልካም ሁኔታ ነው። መጥፎ ነገር አይናገረኝም። ሆኖም ታዲያ እኔ የዚህ ሁሉ ሀብት ያለው ወራሽ ስለሆንኩ፣ የእርሱ ሊሆን አይችልም። የተረጋጋ፣ ጥሩ ሰው ነው። እኔ ግን እንደ ኤሊዌዘር ባለኝ ረክቼ ስለሌላው ግድየለሽ መሆን የምችል አይመስለኝም።»

«ኤሊዌዘር ከአባትህ ጋር ያለው ዝምድና ምንድን ነው?»

«እኔ፣ ምንም ዓይነት ዝምድና የለውም፣» አለ እስማኤል። «አባቴ ልጅ ስላልነበረው ብቻ ኤሊዌዘርን ወራሹ እንዲሆን መረጠው። አሁን ግን አባቴ እኔን ወልዷል፣ ስለዚህም ወራሹ እኔ ነኝ።»

«አሁ፣ ገባኝ።»

«በሉ ኑ፣ ወደ እኔ ቦታ ደርሰናል። አባቴ ይህን ኩርማን መሬት እንደ ፈለግሁ እንዳደርገው ፈቅዶልኛል። ስለዚህ እኔም ለእንስሳት መኖሪያ ግቢ አደረግሁት።»

ከእንስሳቱም መካከል፣ በጋጣ ውስጥ ቀበሮዎች፣ ጥንቅሎች፣ ጃርት፣ ሁለት እባቦች፣ ልዩ ልዩ እንሸላሊቶች፣ ብዙ ወፎች ነበሩ። እንዲሁም እስማኤል የራሱ የሆኑ በረት ሙሉ በጉሾችና ፍየሎችም ነበሩት።

አሁን ያለነው ከድንኳኖች ውጪ በታላላቅ የዝግባ ዛፎች መካከል ነው።

«እስማኤል በዚህ ዕድሜህ ስለ ውርስ ብዙ የምታስብ ትመስላለህ፣» አልኩት። «ይህ በምን ምክንያት እንደ ሆነ ልትነግረኝ ትችላለህ?»

«ምናልባት ስለዚህ ብዙም ሳላሰብ እችል ነበር። ስለዚህ አዘወትራ የምትነግረኝ እናቴ ናት። ለነገሩማ ስለ ሌላ ስለ ምን ልታሰብ ትችላለች? አገልጋይ ባሪያ ነበረች። ዘመዶቿ በቅርብ የሉም። ግብፃውያን ናቸው። እኔን ከወለደች ጀምሮ ለአሥራ ሦስት ዓመታት ያህል ይህቺ አሮጊቷ ሦራ ልጅ ትወልድ ይሆናል ብላ ትሠጋለች። ሦራ ልጅ ከወለደች ደግሞ ልጅዋ ዋነኛ ልጅ ይሆናል።

«ከአሁን ወዲያ ግን ስለዚህ ጉዳይ መጨነቅ አያስፈልግም። እናቴ አትጨነቅም። ስለ አሮጊቷ ሦራ መጨነቅ ትታለች። ሦራ አርጅታለች። ሦራ ልጅ ለመውለድ ከአሁን በኋላ አትችልም።»

«ለልዕልት ሦራ አዝናለሁ፤» አልኩ።

«እዚህ የሚኖሩ ቢሆን ኖሮ አያዝነላትም ነበር።

ነዝናዛ አሮጊት ናት። አባቴን ስትጨቀጭቀውና እናቴንም እንዴት እንደምታደርጋት ያዩና ይሰሙ ነበር። አባቴም እናቴን መነዝዝዛ እንድታቆም ማድረግ አለበት።

«እኔ ከመወለዬ በፊት፤ አሮጊቷ ሦራ ልጅ መውለድ ስለማትችል፤ እናቴ እኔን

ወልዳ እንድሰጣት ትፈልግ እንደ ነበር ያውቃለች? (ስለዚህ ሁሉ እናቴ ነግራኛለች)። ከመወለዬ በፊት እናቴ እኔን ልትወልድ ስለ ነበረ በደስታ ትዘል ነበር። አሮጊቷ ሦራ በዚህ በጣም ስለ ቀናችና ጨነች ስለሆነችባት፤ እናቴ ከእርሷ ሽሽታ በአንድ የውኃ ጉድጓድ አጠገብ አዝና ተቀመጠች።

«በዚያ ወቅት በውኃ ጉድጓድ አጠገብ አርፋ ወደ አገርዋ ወደ ግብፅ ተመልሳ ለመሄድ ያስበች ይመስለኛል። ነገር ግን ምን እንደ ሆነ ያውቃለች? እናቴ ከውኃ ጉድጓድ አጠገብ ቁጭ እንዳለች፤ የእግዚአብሔር መልአክ መጥቶ አናገራት። መልአኩም በስሟ ጠራት!

መልአኩም፤ «አጋር፤» አላትና፤ «ወደ እመቤትሽ ወደ ሦራ ተመለሽና ታረቁ። ወንድ ልጅ ትወልጧል። ስሙንም እስማኤል ትደዋለሽ፤ ምክንያቱም እግዚአብሔር በኃዘንሽ ጊዜ ሰምቶሻልና። እስማኤልም ጦረኛና ነፃ ሆኖ ይኖራል። ዘሩም ለመቁጠር የማይቻል ይሆናል።»

ከዚያም እስማኤል ቀስቱንና በከረጢቱ ውስጥ ያጨቃቸውን ፍላጻዎች በእጁ መታ፤ መታ አደረገና፤ ዳካዩዎቹንና ወፎቹን በጭንቅላቱ ዙሪያ አሽከረከራቸው። «ስለ እኔ እግዚአብሔር ለእናቴ ነግሮአታል። ስለዚህ የሚያስጨንቀኝ ነገር የለም። መጨነቅ አለብኝ? እናቴም ስለ እኔ የወደፊት ሁኔታ በብዛት የምትናገረው ለዚህ ነው። አዩ ወይዘሮ ጂ?» አለኝ።

«አዎ፣ ገባኝ፤» አልኩ።
 «እስቲ ንገረኝ፤ እነዚህ
 የበግና የፍየል
 መንጋዎች፤ አህዮችና
 የቀንድ ከብቶች
 እንዲሁም ደግሞም
 እነዚህ ድንኳኖችና
 ሰዎች ሁሉ የአብርሃም
 ናቸው?»

«አዎን፤ ሁሉም
 የአብርሃም ናቸው» አለ
 እስማኤል።

በፍጥነትም፤ «አንድ ቀን ሁሉም የእኔ ይሆናሉ!» አለ።

በድንኳኖቹ መካከል አድርገን ስንሄድ፤ እኩዮቹ
 የሆኑ ልጆች ወደ እርሱ መጡ። «እስማኤል፤
 ቀስቶችህን ሠርቼልሃለሁ።»

ትንንሽ ልጆችም የወፎች እንቁላሎችንና
 የያዙዎቸውን ወፎች፤ እንዲሁም ወፎቹ
 የሚመገቡዎቸው እንሽላሊቶችንና ትሎችን እንዲሁም
 ለከብቶቹ ምግብ አመጡለት።

«ታዲያስ፤ ስምያን። አሁን ሄደህ በረቶቼን ልታጸዳ
 ትችላለህ።»

እስማኤል ልጆቹ የሰጡትን ነገር ሁሉ

አልተሸከመም። ይልቁንም፤ ሁሉንም ወስደው የት የት
 እንደሚያስቀምጧቸው ነገራቸው።

እኔም፤ «እነዚህ ልጆች ይህን ሁሉ የሚያደርጉልህ
 ስለ አንተ ብዙ ስለሚያስቡ ሳይሆን አይቀርም፤»
 አልኩት።

«እነርሱ ስለሚያስቡት ነገር እኔ ግድ የለኝም።
 አባቶቻቸው የአባቴ አገልጋዮች ናቸው። የእነርሱ ደስታ
 ያዘዝኳቸውን ማድረግ ነው። አለበለዚያ ግን . . .!»

«አዎ፤ እንደምትራራላቸው ተስፋ አደርጋለሁ።»
 አልኩት

«አ . . . እንደ ሁኔታው ነው» አለ።

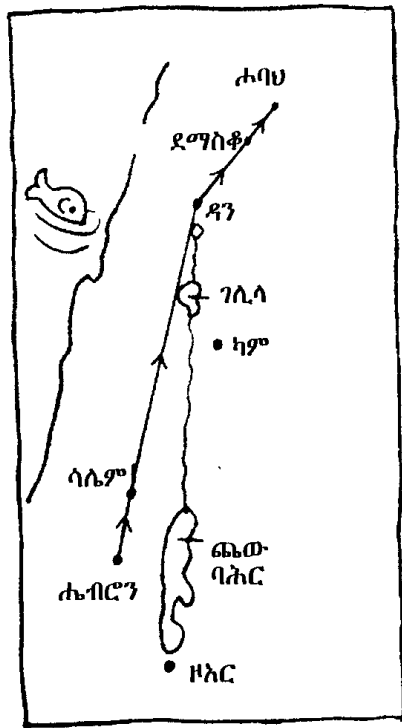
«ያለበለዚያማ፤ ብድሩን ታገኛለህ።»

«ምንም ሊደርስብኝ አይችልም። አባቴ ማን እንደ
 ሆነ አያውቁም? ጌታው አብርሃም እኮ ነው!»

«በአብርሃም ቤት ውስጥ እጅግ ብዙ የሚኖሩ ሰዎች
 አሉ፤» ብዬ ተገረምኩ።

«ትክክል! አንድ ጊዜ አባቴ ሎጥን ከጠላት እጅ
 ለማዳን ከሦስት መቶ በላይ ሰዎች ያሉት የጦር
 ሠራዊት አደራጅቶ ነበር። በወቅቱ አራት የሚሆኑ
 ንጉሦች አጎቴ ሎጥ የሚኖርበትን ከተማ ሰዶምና
 ገሞራን አጥቅተው ነበር። ከዚያም ሎጥንና ሌሎች
 ሰዎችን ማርከው እስረኛ አደረጓቸው። በከተሞቹ ውስጥ
 ያገኙዎቸውን ሀብትና ንብረት ሁሉ ይዘው ሄዱ። አባቴ
 ግን እነዚህን አራት ነገሥታት ወይም ሠራዊቶቻቸውን

አልፈራም! ስለዚህ አባቴ ሠራዊቱን እየመራ፤ አራቱን ነገሥታት ከሠራዊቶቻቸው ጋር ከደማስቆ ባሻገር እስከ ሐባ ድረስ አባረራቸው።

የአባቴ ሠራዊት ጨርሶ ካሸነፈ በኋላ፤ አጎቱን ሎጥንና ሌሎችንም ነፃ አወጣ።

«የሰዶም ንጉሥ አባቴን በጣም አመስግኖ ከአራቱ ነገሥታት የማረከውን ሀብትና ንብረት ሁሉ ለራሱ እንዲወስድ ነገረው። አባቴ ግን አንድም ነገር ከእርሱ አልወሰደም! ይልቅስ ከማረከው ነገር ሁሉ አንድ አሥረኛውን ወደ

ቤቴ ሲመለስ በመንገድ ላይ ለተቀበለው ካህን በስጦታ አበረከተለት። ይህ ካህን (ንጉሥም ነበር) በጣም አስፈላጊ ሰው ሲሆን፤ ስሙም መልክ ጼዴቅ ነበር። አሁን አባቴ የዚህ ካህን ወዳጅ ነው፤ ስለ ሃይማኖት ይወደዳል።

«ስለ አዲሱ ሃይማኖታችን ያውቃሉ? አባቴ ከእግዚአብሔር ጋር እየተመካከረ እየሠራ ነው፤ ከእርሱ ዘንድ መልእክቶችን ያገኛል። በብዙ አማልክት ፈንታ፤ አንድ አምላክ ብቻ፤ ካሁን ወዲያ ጣዖታት አይኖሩም። ማንም ሰው ጣዖታትን ቢከተል አባቴ ይቆጣል።

«አያቴ ብዙ የጣዖት አማልክት ስለ ነበሩት እነርሱን

ያመልክ ነበር ይላሉ። ስሙም ታራ ይባል ነበር። አባቴ ግን እውነተኛውን አንድ አምላክ ለመከተል በጣም ይሞክራል። እናም እርሱ የሚያመልከውን ይህን እውነተኛ አንድ አምላክ እንድናመልክ ያስተምረናል።

«አሁን አጎቴ ሎጥም ከጣዎት አምልኮ የተላቀቀ ቢሆንም፤ አባቴ ግን ስለ እርሱ በጣም ይጨነቃል። በሰዶም ውስጥ ወደሚደረጉ ክፉ ሥራዎች ሁሉ እየተሳበ መሆኑን ይናገራል። ቤተሰቡ ደግሞ መጥፎዎች ናቸው። እኔ ስለማ ቤተሰቡ አሰቃቂ እንደሆነ ነው። አባቴ ወደዚያ ስፍራ እንድሄድ አይፈቅድልኝም።

«አንድ አምላክ የሚመለከበትን ሃይማኖታችንን እወደዋለሁ። እርሱም የሚወድሽና የሚንከባከብኝ አምላክ ነው። እንደሚመስለኝ አጎቴ ሎጥ ጥሩውን ነገር ካየ በኋላ ወደ መጥፎ ነገሮች መሄዱ የሞኝነት ሥራ ነው። ለዚህ ሁሉ ግን፤ ሚስቴ ምክንያት ሳትሆን አትቀርም። በግብዣዎችና በራሷ ነገሮች የተጠመደች ሲሆን፤ ልጆችዋንም ያሳደገቻቸው በዚህ ሁኔታ ነው። እዚህ አባቴ እንደሆነው ሁሉ አጎቴ ሎጥ በዚያ ስፍራ አለቃ አይደለም። አባቴን የሚያስጨንቀው ብቸኛው ነገር፤ የአሮጊቷ የሦራና የእናቴ ነገር ነው።

«ሆኖም ግን፤ ሃይማኖታችን በጣም ጥሩ ነው። አምላካችንን መፍራት አይጠበቅብንም። አንዳንድ ሰዎች አምላካቸውን በጣም ይፈራሉ። አማልክቶቻቸው

እንዳይቆጡ የገዛ ልጆቻቸውን መሥዋዕት አድርገው እስከ ማቅረብ ይደርሳሉ። እስቲ አስቡት! አማልክቶቻቸውን ላለማስቆጣት፤ የገዛ ልጆቻቸውን መሠዋት። እስቲ አስቡት! ልጆችዎን መሥዋዕት ማድረግ! አማልክታቸው ቢቆጣ፤ በአንድ ቤተሰብ ላይ ምን የከፋ አደጋ ይደርሳል? ኡህ፤ አምላካችን እንደዚህ ባለመሆኑ ደስ ይለኛል። ይሄኔ እኔ ራሴ መሥዋዕት እሆን ነበር።» አለና እስማኤል ተንቀጠቀጠ።

«እስማኤል ፈላስፋ ነህ። አካባቢውን አዘዋውረህ ስለ አላየሽኝ አመሰግንሃለሁ። አሁን ግን መሄድ አለብን፤» አልኩት።

«ወይዘሮ ጂ. በሚቀጥለው ጊዜ ሲመጡ ፍላጻ ለቅቂ አላስደነግጥዎትም፤» አለኝ።

አብርሃም፣ የእግዚአብሔር ፈር ቀዳጅ

«ልዕልት ሦራ፣ እባክሽን
ወደዚህ ወደ መምሬ ሜዳ
በሚገኝ ሰፊ ግቢ ለመኖር
ከመምጣትሽ በፊት ስለነበረው
ጊዜ አጫውችኝ!»

ከዚህ በፊት
እንዳደረግኩት ሁሉ
የመጣሁት በልዕልት ሦራ
ድንኳን በር ፊት ለፊት
ባለው ዝግባ ዛፍ ሥር
ለመቀመጥ ነበር። ደርሼም
በዛፉ ሥር ለሁለት ደቂቃ
እንኳን ሳልቀመጥ፣ ልዕልት
ሦራ ብቅ ብላ ወደ ውስጥ
አስገባችኝ።

ወዲያውም ፈገግ አለችኝ፣ «ዛሬ እንደምትመጪ
ገምቼ ነበርና ስጦብቅሽ ነበር አለችኝ። ስለዚህም

ለጥንቃቄ ቀደም ብዬ፣ አጋር ፍራፍሬ እንድትለቅም
ወደ መስክ ልኬአታለሁ። የሚጠይቁኝ ሰዎች
በሚመጡበት ጊዜ ሁሉ ሁሌ ተደብቃ ወሬ ማዳመጧን
መታገሥ አልቻልኩም። አዎን፣ ስፈልግሽ ነበር።»

ፈገግታዋ ደብዘዝ አለና። «ባለፈው ጊዜ በዚህ
አካባቢ እንደ ነበርሽ ሰማሁ። የዚያን ቀን ባለመምጣትሽ
አመሰግንሻለሁ። የዚያን ዕለት እዚህ የነበረው ሁኔታ
በጣም መጥፎ ነበር። የዚያች የአጋር ነገር እያንገፈገፈኝ
ነው! ምን ነው ባይኔ ባላየኋት ኖሮ።»

«የዚያን ዕለት በመጣሽ ጊዜ ከልጆቹ ጋር ጉብኝት
ማድረግሽን፣ መሪያቸውም እስማኤል እንደ ነበር
ሰምቻለሁ። በዚያን ጊዜም መቼም የማይረባ ታሪክ
ሲተርክልሽ የዋለ ይመስለኛል። በዚህ ያለው ነገር ሁሉ
የእርሱ እንደ ሆነ አድርጎ ጉራ ይነዛል። ለነገሩ ልክ
ነው። እንደነገረሽም እገምታለሁ። የዚህ ሁሉ ነገር
መጨረሻው ምን እንደሚሆን ግን አላውቅም።»

«ልዕልት ሦራ የማይረባ ታሪክ ያልሸው ነገር
አልገባኝም፤» አልኳት። «ዶሮዎችንና በሬዎችን
ደግሞም ልዩ ልዩ እንስሳትን ሳይቀር አይቻለሁ።
እስማኤል ያስፈነጠረው የቀስት ፍላጻ በጆሮ በኩል
እያፏጨ ሲያልፍ፣ ከዚያ ተርፌ ለማውራት
መብቃቴም ተአምር ነው፤» አልኩና ሳቅሁ።

«ለመሆኑ ምን ነገረሽ?»

«በእርሱ ዕድሜ ያለ ልጅ የሚናገረውን ሁሉ ነው ያወራልኝ?» አልኩ። «ስለ እንስሳቱ ነገረኝ። እዚህ በሚኖሩ ልጆች ላይ አለቃ ነው፤ የበላይነትም አለው። አይደለም እንዴ? እንዲያገለግሉት ያደርጋቸዋል።»

«ምን ምን ነገረሽ?»

«ምን ነበር? አዎ፤ ስለ እናቱ እና ስለ...»

«እናቱ ከቤት ወጥታ ስለ መኮብላልዋ ነግሮሻል? አስቸጋሪ ሰው ናት። ያን ጊዜ ስትሄድ እንደማትመለስ ተስፋ አድርጌ ነበር። የሚገርመው ግን፤ ከፈጠራ ታሪክ ጋር ተመልሳ መምጣቷ ነው። 'ለአብርሃም ልጅ ልወልድለት ነው አለች። እንዲያውም ስሙ ማን ተብሎ እንደሚጠራ እንኳ አውቃለሁ፤ እግዚአብሔር ነግሮኛል። እግዚአብሔር አነጋግሮኛል አለች!»

«ምን ነው?» ስላት፤ «እውነቱን ነው፤ እግዚአብሔር፤ 'አጋር የሦራ አገልጋይ ተመልሰሽ ሂጂ...' አለኝ» አለች።

«ይኸውልሽ! ዋጋሽ ይህ ነው፤ ያው እግዚአብሔር መልሶ እዚያው ሰፍራሽ ላይ አስቀመጠሽ አልኳት። «አጋር የሦራ አገልጋይ።» ቦታሽን እወቂ! እንዳትረሽው!» እርሷ ግን ከዚያን ጊዜ ጀምሮ ራሷን ከፍ ከፍ ታደርግ ጀመር። የእኔ እጎት፤ እስማኤል የነገረሽን ሁሉ አትመኚ!»

«የተከበርሽ ልዕልት ሦራ፤ የእኔ ነገር እያስጨንቅሽ! ልክ እንደ ጓደኛሽ አድርገሽ አስቢኝ። እኔ በማንኛችሁም ላይ ለመፍረድ አልመጣሁም።»

ነገሩ ሁሉ ስለ አጋርና እስማኤል፤ ተመልሶም ስለ እስማኤል- ከዚያም ስለ አጋር በመሆኑ፤ ዛሬም ልዕልት ሦራ የመጣሁበትን ታሪክ መተረክ እንደማትጀምር ተረዳሁ።

በመጨረሻም እንዲህ አልኳት፤ «ልዕልት ሦራ እኔ በመጣሁበት አካባቢ አስገራሚ ታሪኮች ይነገራሉ። በነበርሽበት ከተማ በዑር አስደናቂ ነገሮችን ቆፍረው እያወጡ ነው። ስለ ባለቤትሽ ስለ አብርሃም ብዙ ዓይነት አስገራሚ ታሪኮች ይነገራሉ፤ እነዚህ ታሪኮች ምናልባትም አፈ ታሪክ ሊሆኑ ይችላሉ።»

በጣም ጥሩ! አሁን ልዕልት ሦራ ለነገሩ ትኩረት

መስጠት ጀመረች።

«ስለ አብርሃም? ታሪኮች?» አለች።

«አዎ» አልኳት። ታሪኮቹ ሁላችሁም ለመኖር ወደዚህ ከመምጣታችሁ በፊት አብርሃም በዑር ይኖር ስለ ነበረበት ጊዜ ነው የሚያወሰኑት።»

«ወደ ከነዓን መጥተን መኖር ከጀመርን አሁን ከሃያ ዓመታት በላይ ሆኖናል። በካራን ለብዙ ዓመታት ኖረናል። በዑርማ ከኖርን ረጅም ጊዜ ነው» አለች ልዕልት ሦራ። «ታዲያ ታሪኮቹ ስለ ምን ነበሩ?»

«ታሪኮቹማ፣ ታራ የአባቶቹን እምነት እንደ ተወ፣ ከዚያም ወደ ጣዖት ፊቱን እንደ መለሰ፣ የጣዖት ምስሎችንም እየሠራ እንደሚሸጥ፣ አብርሃምንም የጨረቃ አምላክ ካህን እንዲሆንለት እንዳስተማረው ነው። እንዲሁም አብርሃም በጣዖት ምስሎች ባለማመኑ፣ አንድ ቀን ተነሥቶ በሱቅ ውስጥ ሞልተው የነበሩትን የጣዖት ምስሎች እንደ ሰበሰቡ፣ በዚህም ይሞት ዘንድ እንደ ተፈረደበት ነው። እንደሚሉትም ያመለጠው በተአምር ነበር። ታራ ግን፣ «ልጄ ከዚህ ከዑር መውጣት አለብን» ብሎት ነበር።

ይሄኔ ልዕልት ሦራ፣ «ይህን ሁሉ ታሪክ ከየት ነው የለማሸው? ከቅዱስ መጽሐፍሽ ውስጥ አንብባለሁ ነው?» አለችኝ።

እኔም፣ «አይደለም» አልኳት።

«ጥሩ» አለችኝ፣ «ቅዱስ መጽሐፍሽ ውስጥ የምታነቢውን አጥብቀሽ መያዝ አለብሽ። መጽሐፍ ቅዱስ ነው የምትሉት?»

«አዎ፤» አልኳት።

«ስለዚያ ጊዜ ማውራት ትተን ነበር፤» ስትል ልዕልት ሦራ ቀጠለች። «የጨረቃ አምላክና ጣዖታትን ማምለክ ትተናል። እግዚአብሔር ባለቤቴን ጦርቶ አናገረው። ስለዚህ ነገር ቀደም ሲል አልነገርኩሽም ነበር?»

«አዎ፤ ጥቂት ነግረሽኝ ነበር» አልኳት።

ስለ ዑር የሠለጠኑ ነዋሪዎች፤ ስለ ሳይንሳቸው፤ ስለ ሕጉቻቸው፤ ስለ ግሩም ሕንጻዎቻቸውና ስለ ሥልጣኔ እናኗራቸው ካነበብኩት ልጣይቃት ፈልጌ ነበር። ግን ነገሩ እንዳልጣማት አስተዋልሁ። ስለ ጨረቃ አምላክ መናገር እንዴት ትጠላ ነበር! በተጨማሪም፤ መጽሐፍ ቅዱስ ላይ እንዳተኩር ነግራኛለች። አሁን አሁን ትንሽ እየፈራሂት መጥቻለሁ።

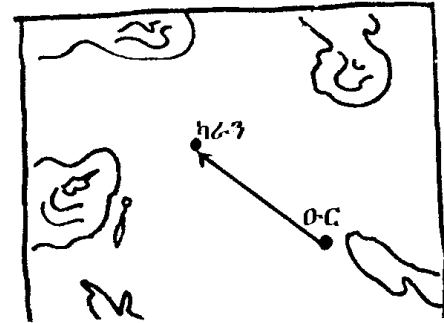
ቢሆንም ራሴን አበረታታሁና የተቀመጥንበትን ድንኳን ዞር ዞር ብዬ ተመልክቼ፤ «ልዕልት ሦራ ትተሽ የመጣሽው ነገር አይናፍቅሽም?» አልኳት።

«ስለ እነዚያ ነገሮች ዳግም አንነጋገርም!» አለችኝ ልዕልት ሦራ ቆጣ ብላ። «ስለ ነበርንባቸው ምቹቶች ወደ ጌላ ተመልሼ በማንሣት ወደ ፈተና መግባት አልፈልግም። ስለዚህ በዑር የነበረንን ምቹትና አብሮትም የነበረውን ክፉ ነገር ሁሉ እዚህ ላይ መርሳቴ መልካም ነው። ዳግም ወደ ጌላ መመልከት ጨርሶ አይኖርም! ወደ ጌላ በምመለከትበትና በማስታወስበት ጊዜ አእምሮዬ ሚዛናዊ የሆነ ፍርድ ሊኖረው አይችልም። የአንቺም ቢሆን ሊኖረው አይችልም፤ ስላለፈው ምቹት በምንናገርበት ጊዜ ስለ ነበረው ክብር እናጋንንና፤ ከነበረው ምቹት ጋር የነበረውን አስከፊ ነገር ሁሉ እንዘነጋለን። ወደ ጌላ መመልከት በፍጹም አይኖርም! መፈክራችን፡- «ወደፊት!» የሚል ነው።

«ልዕልት ሦራ ስለ ጠቃሚ ምክርሽ አመሰግናለሁ፤»

አልኳት።

ከዚያም ልዕልት ሦራ ቀጠለችና፤ «የምችለውን አጫውትሻለሁ፤» አለችና፤ «ከዑር ተነሥቶን ስንጓዝ ወደ ሰሜንና ምዕራብ እስከ ካራን ድረስ ተጓዝን። ብዙ ነበርን፤ እንስሳቱም በርካታ ነበሩ።

«ካራን ታላቅ የንግድ ከተማ ነች። የፐርሺያና የሕንድ ነጋዴዎች ለንግድ ወደዚህች ከተማ ይመጡ ነበር። በአንዳንድ ሁኔታዎ ካራን ከዑር ጋር ትመሳሰል ነበር። ዘመናዊ ምቹቶችዋና የጨረቃ ጣዖት ማዕከል መሆንዋም ያመሳስላት ነበር። ጉዞአችንን ብዙም አልቀጠልንም። አባታችን ታራ ጉዞአችንን እንድናቋርጥ አዘዘን። ጥቂት እንኳ እልፍ ማለት አልፈለገም!!»

ይህ ታራ ቋሚ የጣዖት አምላኪ ነበር ብዬ አሰብኩ። መጀመሪያ ራሱ ጣዖታትን ያመልክ ነበር። ከዚያም

ልጆቹን አብራምን፤ ናኮርንና ሐራን (ካለ ዕድሜው የሞተውን የሎጥን አባት) ለእነዚህ ጣዖታት እንዲሰግዱ አድርጎ አሳደጋቸው። አንዴ ከዑር ከወጣ በኋላ በሌላ ከተማ በኃይል ተቀምጦ ነበር። ምናልባት በካራን ይህን ያህል አልተሳበም ይሆናል ብዬ አሰብኩ። ነገር ግን፤ ማንም ሰው እንዳይጓዝ አድርጎ ነበር።

ልዕልት ሦራ ቀጠለችና፤ «በካራን አራታችን ማለትም አባታችን ታራ፤ አብርሃም፤ የወንድማችን ልጅ የሆነው ሎጥ እና እኔ ነበርን። ሎጥ አባቱ ከሞተ በኋላ እኛ ያሳደግነው ልጅ ነው። በካራን መኖር ስንጀምር ሥራችን ከብቶች ማርባት ነበር። ለዚህም ሥራ ብዙ አገልጋዮች አስፈለጉን። ባለቤቴ ብዙ ጊዜውን ያሳልፍ የነበረው ስለ አንዱ እውነተኛ አምላክ በማሰብ ነበር። እግዚአብሔርም ለአብርሃም እየተገለጠለት መጣ።

«መጨረሻም ታራ ሞተ። ከዚያም አንድ ቀን እግዚአብሔር ባለቤቴን በካራን ሳለ ተናገረው። እርሱም የሚወደውንና የቅርብ የሆነውን ነገር ሁሉ እንዲተው ነገረው። 'ወደ ማሳይህ ስፍራ ሂድ' አለው። ከዚያም እግዚአብሔር የአብርሃም

ልጆች ታላቅ ሕዝብ እንደሚሆኑ ተስፋ ሰጠው። 'በአንተ የዓለም ሕዝቦች ይባረካሉ' አለው። (ይህ የመሲሐ ተስፋ ይሆን ወይ? ብዬ አሰብኩ። ዕቅዱን አስታወሳችሁ?)

ከዚያም ልዕልት ሦራ በረጅሙ ተነፈሰችና። «እስከ አሁንም ድረስ ወንድ ልጅ የለንም» አለች። «ያለው ይህ እስማኤል ብቻ ነው። በዚያን ጊዜ እስማኤል አልተወለደም ነበር።»

እንደገና ስለ እስማኤል የሚወራ መስሎች ነበር።

«እባክሽን ከካራን ስትወጡ ስለሆነው ነገር ጨምረሽ ንገሪኝ፤ ልዕልት ሦራ» አልኳት።

«በዚያን ጊዜ ብዙ ነበርን። ባለቤቴም፤ 'ካሁን ወዲያ መቅና ቀዝቃዛ ውኃ መታጠቢያ ያላቸው የሚመቹ ቤቶች፤ ምንም ዓይነት የቅንጦት ነገሮች አይኖረንም። የዛሬው ጉዞአችን እግዚአብሔርን የመከተል ጉዞ ነው። ከአሁን ጀምሮ ኑሮአችን በድንኳኖች ውስጥ ይሆናል።' ሲል አስጠነቀቀን።

ሁሉም ሰው «ወደ የት ይሆን የምንሄደው?»
የሚለው ጥያቄ እንዲመለስለት ይፈልግ ነበር።

«እግዚአብሔር ገና አልነገረኝም። እኛ ዕቃዎቻችን
ጭነን መሄድ ብቻ ነው። እግዚአብሔር ይመራናል።»

«በየትኛው መንገድ ነው የምንሄደው?» ሲሉ
ሁሉም ጠየቁ።

«የምንሄደው ከመጣንበት ተቃራኒ በሆነ አቅጣጫ
ነው፤» አለና አብርሃም ነገራቸው።

«ከዚህ በስተ ሰሜን ወዳለው እስከ ሴኬም ድረስ
እግዚአብሔር መራን። በዚያም እግዚአብሔር ባለቤቱን

በትልቁ በሞሬ ዛፍ
አጠገብ እንደገና
ተናገረው። በዚያም
እግዚአብሔር
ምድሪቱን በሙሉ
ለልጆቻችን
እንደሚሰጥ ተስፋ
ገባ። ባለቤቱም በዚያ
ለአንዱ እውነተኛ

አምላክ መሠዊያ ሠራና እኛ ሁላችን አመለክነው።

«ከዚያም በቤቴል አቅራቢያ ወዳለው ተራራማ አገር
ሄድን። ባለቤቱ በዚያም ሌላ መሠዊያ ሠራ። አብርሃም
ቤቶች አይሠራም፤ እርሱ የሚሠራው መሠዊያዎችን
ነው።»

በድጋሚ፣ የዑሩ ቀርቶ በካራን በነበረች ጊዜ
የነበራት ምቶት ትዝ ይላት እንደ ሆነ ለጥቂት
ልጣይቃት ነበር። ቅድም እንደ ሆነው ሁሉ፣ መልስዋ
አይሆንም እንደሚሆን አስታወስሁ። ስለዚህም
አልጠየቅኳትም።

«ይታይሽ፤» አለችኝ ልዕልትዋ፣ «ያህዌን መከተል
ከጀመርንበት ጊዜ ጀምሮ ሁሉ ነገር ችግር የሌለው
አልነበረም። ስለዚህ ስሕተቶችን ፈጽመናል።»

«ስለ እነዚህ ስሕተቶች ብትነግሪኝ ቅር ይልሻል?»

ስል ጠየቅኋት?

እርሷም፤ «አይከፋኝም እነግርሻለሁ፤ እኛ በትክክለኛ ውለቅጣጫ እንሄዳለን ስንል ስላጋጠሙን ስሕተቶች አጫውትሻለሁ። ምናልባትም ስለ ስሕተታችን መናገር፤ ሌሎች የያህዌ ተከታዮች በተመሳሳይ ወጥመድ ውስጥ እንዳይገቡ ይረዳቸዋል። ሁላችንም ብንሆን የራሳችን ፈቃድ አለን። ስለዚህ ሁላችንም ስሕተት እንሠራለን። ግን ንስሐ ብንገባ ያህዌ ርኅሩኅ ስለሆነ ይቅር ይለናል።

«ለመሆኑ በግብፅ በነበርን ጊዜ ወደ ቤተ መንግሥት እንደ ወሰዱኝ ሰምተሻል? ወደ ቤተ መንግሥት መቅርብ ማለት ምን እንደ ሆነ ታውቂያለሽ?»

«አዎ፤ አውቃለሁ፤» አልኳትና፤ «ያደግሁት በእንግሊዝ አገር ነው። ብዙ ጓደኞቼ ወደ ንግሥቲቱ ፊት በባኪንግሃም ቤተ መንግሥት ቀርበው ያውቃሉ። አንቺም የቀረብሽው ወደ ግብፅ ቤተ መንግሥት አልነበረም፤ ልዕልት ሦራ? ስለ እዚያ ሁኔታ መስማት አፈልጋለሁ» አልሁ በጉጉት።

4

የልዕልት ሦራ ስሕተት

«ልዕልት ሦራ በግብፅ ቤተ መንግሥት ወደ ፈርዖን ቀርብሽ ነበር? ይህ እንዴት ሊሆን እንደ ቻለ ትነግሪኛለሽ?»

አዎ፤ እስከ አሁን ያለሁት በመምሬ ነበር። አሁንም ልዕልት ሦራ ከጥቁር የፍየል ፀጉር በተሠራው በትልቁ ድንኳን ውስጥ ሆኖ እያነጋገርኳት ነው። (ሳትገምቱ አልቀራችሁም!) ዛሬ አረንጓዴ ቀለም ያለው በእጅ ሥራ ያማረ ረጅም ቀሚስጥን ለብሳለች። በጣም ተስማምቷታል!

«አዎ፤ አዎ!» አለችና «በግብፅ . . . በዚያ እምነታችን ወድቆ ነበር። በዚያ ላይ ረሃብ ነበር። ረሃቡ በመጣ ጊዜ በኔጌብ እንኖር ነበር። አብርሃም፡- 'ወደ ግብፅ ካልሄድን በስተቀር መራባችን ነው። የእኔ ሦራ፤ አንቺ ውብ ሴት ነሽ አለኝ። 'ወደ ግብፅ በምንደርስበትም

ጊዜ፤ አንዳንድ ግብዓውያን አንቺን ሊፈልጉሽ ይችላሉ፤
አንቺን ለማግኘት ሲሉ እኔን ሊገድሉኝ ይችላሉ።
ስለዚህ አንቺ እገቱ ነኝ በይዘህ አለኝ።

«ለባለቤቴ ሁልጊዜ እንደምታዘዘው ሁሉ፤ በዚያን
ጊዜም ታዘዝኩ። እገቱ ነኝ ስል አርሱም እገቱ ናት
አለ። ማንም በዚህ አልተጠራጠረም። ሁላችንም ግን
ዋሽን፤ ድርጊቱ ጥሩ አልነበረም።»

ልዕልት ሦራ ወደ ቤተ መንግሥት የመወሰድዋ
ጉዳይ በፊት እንዳሰብኩት አስደናቂና ማራኪ ነገር ሆኖ
አላገኘሁትም። እርሷም ታሪኳን የበለጠ እየተረከች
ስትሄድ ነገሩ አስደናቂ ወይም የሚስብ ያለመሆኑን
እየተገነዘብኩ ሄድኩ።

«ንጉሡ ለአንድ
ሀብታም ነጋዴ እጎት
የሚሰጠው ክብር፤ በቤተ
መንግሥቱ ውስጥ ካሉ
ቆነሻድት ሴቶች ጋር
እንድትደባለቅ ማድረግ
ነበር። እያንዳንዱ ንጉሥ
የተለየ የቆነሻድት መኖሪያ
ስፍራ በግቢው ውስጥ
አለው፤ ፈርዖን አያሌ
ሴቶች በግቢው ውስጥ
ቢኖሩትም፤ ግማሾቹን እንኳን በዓይኖቹ አይቷቸው

አያውቅም። ግን በዚያ ስፍራ ይኖራሉ። ያለው
መዚቃ፤ ዳንስና የጥልፍ እጅ ሥራ ነው።
በተጨማሪም የሚለበሱ ጌጠኛ ልብሶችና ብዙ ዓይነት
የሚበሉ ጣፋጭ ምግቦች ናቸው። ሆኖም፤ አንዳቸው
በሌላቸው ይቀናሉ። ሴቶች ናቸው!

«የሆነ ሆኖ፤ የፈርዖን ሹማምንት በግብፅ ባዩኝ ጊዜ
ለፈርዖን ስለ እኔ ሲነግሩት፤ ወደ ሴቶቹ መቆያ ቤት
ወሰደኝ።

«ወይዘሮ ጂ. ሳይሽ በነገሩ የደነገጥሽ ትመስያለሽ።
የእኛም ባሕል ሆነ የግብዓት ባሕል የገባሽ
አትመስይም።»

«እንደ እውነቱ ከሆነ፤ አብርሃም ራሱን ለማዳን
ብሎ፤ አንቺን ይህን ለመሰለ አደጋ በማጋለጡ በድጋሚ
ማናገርሽ የሚገርም ነው» አልኳት ተናድጄ።

«በባለቤቴ ላይ እንዴት እንዲህ ደፍረሽ
ትናገሪያለሽ፤» በማለት ልዕልት ሦራ በቁጣ
መለሰችልኝ። «ወይዘሮ ጂ. እዚህ ድረስ መጥተሽ
በባሌና በእኔ መካከል ጣልቃ ለመግባት አትሞክራ።
በሚያደርገው ነገር ሁሉ እኔ እንዳለሁበት እንድታውቁ
እፈልጋለሁ። በፍጹም አልወቅሰውም። እኔም ሆንኩ
እርሱ ብዙ ጊዜ አብረን ተሳስተናል። ስለዚህ እርሱን
ልትወቅሺው አይገባም፤» አለችኝ።

እኔም በሐፍረት ይሁን በብስጭት ክው አልኩኝ።

ከዚያም፡ «ይቅርታ አድርጌልኝ ልዕልት ሦራ፤ ስላቋረጥኩሽ አዝናለሁ፤» አልኳት።

«ታዲያ ፈርዖን እኔን ከወሰደ በኋላ፤ ለአብርሃም በጉች፤ በሬዎች፤ አህያዎች፤ ግመሎችና፤ እንዲሁም አገልጋዮችን ሰጠው።

እንዴት ወደ ተመስቃቀለ ነገር ውስጥ ነበር የገባነው። ቢሆንም፤ እግዚአብሔር ግን አሁንም የራሱ ዕቅድ ነበረው። እግዚአብሔር በፈርዖንና በቤተ ሰዎቹ ላይ ጽኑ ደዌ ላከባቸው። የፈርዖንም አስማተኞች ይህ ደዌ የተላከባቸው በእኔ ምክንያት መሆኑን አስታወቁት። ንጉሡም በአልጋው ላይ እንደ ሆነ አብርሃምን አስጠራው።

«ኋላም ሁሉም ነገር ይፋ ወጣ። የአብርሃም ሚስት መሆኔ ታወቀ።

«ለምን አታለልክኝ?» አለ ምስኪኑ በሽተኛ ንጉሥ።

«እውነት ማለት ለግብዖች እጅግ በጣም የከበረ ነው።»

«እነርሱ አሕዛብ ስለ ሆኑ፤ እኔ የአብርሃም ሚስት መሆኔን ቢያውቁ ይገድሉታል ብለን ፈርተን እንደ ነበረ እውነቱን ተናግረን ወጣን።»

«እንደተናገርነው፤ ታሪካችን የሚያሳቅቅ ይመስላል። አፈርን። እኛ እግዚአብሔርን እናገለግላለን ከምንለው ይልቅ፤ አሕዛብ የሆኑት ከእኛ የተሻሉ መሆናቸውን አሳይተዋል። እውነት ለመናገር፤ በግብፅ

በነበርንበት ጊዜ እግዚአብሔርን ለማገልገል ብዙም አልሞከርንም።» ይህንን ብላ ልዕልት ሦራ በረጅሙ ተነፈሰች። «ግብፃውያን ስሕተት ለመሥራት አስበው ያደረጉት ነገር የለም። ግን እኛ ስለ ዋሽን ብቻ ይህ አስፈሪ ደዌ በሁሉም ላይ መጣባቸው።

«ፈርዖን ተበሳጩ። እኔን ወደ አብርሃም ልኮ በአስቸኳይ ከአገሩ እንድንወጣ አዘዘን። ከዚያም በወታደር አሳጅቦ ወደ ከነዓን መልሶ ላከን።

«በዚህን ጊዜ አብርሃም በጣም አዘነ። ፊት ከነበረበት ድንኳኖቹን ነቅሎ ወደ ቤቴል መጣና፤ እግዚአብሔርን ይቅርታ ጠየቀ።

«ግብፅ ጥሩ ያልሆነ ገጠመኝ ነበረን። አሳፋሪ ነበር።

በእንዱ እግዚአብሔር ማመንን ያስጀመረው

ሰው፣ ከግብፅ ተዋርዶ ወጣ።»

«አጋርንም ያመጣናት ከግብፅ ነበር።»

«አሁንም እንደገና አነሣናት። ቢያንስ ከልዕልትዋ የአጋርን ትክክለኛ ታሪክ ገና በደንብ አላገኘሁም።

ምናልባት ጊዜው አሁን ነው።

«ይህን ጥያቄ በማንሣቱ ይቅርታ አድርጌልኝ፤ ልዕልት ሦራ፣ የአጋርን ነገር ባላነሣው እመርጥ ነበር፤ ነገር ግን ራስሽ ስላነሣሽው በመጠየቁ ይቅርታ አድርጌልኝ። ግን ለእኔም ሆነ ለአንዳንድ ጓደኞቼ ይህ ጠቃሚ ነው።

«እኔ በምኖርበት በክርስቲያን ዘመን፣ በክርስቲያኖች አካባቢ አጋር ባልሽን እንደ አሳሳተኛው ይነገራል። ይህን በማለቱ ይቅርታ አድርጌልኝ!»

«አሳስታው ነው አልሸኝ? የእኔን ባል? እንዴት ተደርጎ! ሊሆን አይችልም! እርሱ ልቡ ከእግዚአብሔር ጋር ያለ ሰው ነው። እስክታገኘው ድረስ ቆዩ።»

ልዕልቷ በዚህ አባባል እንደ ደነገጠች በግልጥ ይታያል።

«አይደለም! አይደለም!» አለች በእርግጠኝነት። «ይህንን አሳብ ያቀረብኩት እኮ እኔው ራሴ ነኝ። እኔው እኮ ነኝ። አብርሃም እኮ የሚወለደውን ልጅ ለመጠበቅ ፈቃደኛ ነበር። እኔ ግን . . .

«ወይዘሮ ጂ. ትንሽ ሕፃን ለማግኘት ናፍቆቲና ፍላጎቱ ምን ያህል እንደ ሆነ ለአንቺ ላይገባሽ ይችል ይሆናል፤ ይገባሻል እንዴ?»

«ልዕልት ሦራ ላይገባኝ ይችላል። የትንሹን ወንድ

ልጃችን ልደት ይሆናል ብለን የመዘገበነው የጋብቻ ዓመታችንን ባከበርንበት ቀን ነበር። ግን ልጅ ለማግኘት የተፈለገውን ሁሉ ለመስጠት የሚፈልጉ ንደኞች ነበሩኝ። ነገሩ ይገባኛል፣ ልዕልት። እነዚህ ሰዎች በኋላ የጉዲፈቻ (ማደጉ) ልጅ ወስደው አሳደጉ። በመጨረሻ ግን የራሳቸውን ልጅ ወለዱ። ከዚያም ነገሮች ሁሉ ተስተካክሉላቸው።»

«ለእኔ ግን ነገሮች ሁሉ ጥሩ አይደሉም፤» አለች ልዕልትዋ። «እኛ የማደጉ ልጅ የምንወስድበት ሁኔታ የተለየ ነው። ይህን ልትረጂ ይገባል። ይህን ስላልኩም አትደንግጭ። እዚህ ባሕሉ ነው።

«አንዲት ሚስት ልጅ ካልወለደች፣ ለእርሷ ባሏ ከአገልጋይዋ ልጅ ወልዶ ሊሰጣት ይችላል።» (ይህ በክርስቲያን ዘመን ውስጥ የማይታሰብ ቢሆንም፣ ልዕልት ሦራን እንደገና ላቋርጣት ግን አልቻልኩም።)

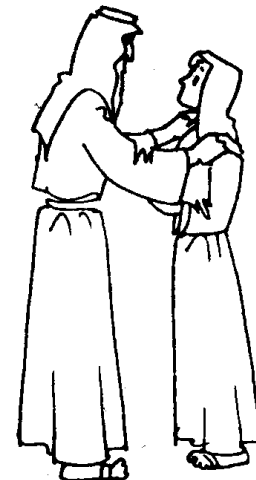
«ይህን የምታደርገው ሚስቲቱ ስለ ሆነች ሕፃኑ እንደ ልጅዋ ይቆጠራል። ስለዚህ ነገሩ መልካም ስለ መሰለኝ አብርሃም ከልጃገረድ አገልጋዩ ከአጋር ልጅ እንዲወልድ አሳብ አቀረብኩለት። ልጁም ልጄ ሆኖ ይቆጠራል። እግዚአብሔር ልጅ ሊሰጠን የገባልን ተስፋም ይፈጸማል።

«አሳዛኝ ውሳኔ ነበር። ምን ያህል ልቤን እንደ ሰበረው ልትገምቺ ትችያለሽ! ያን ሳደርግ ግን ትክክለኛ

ውን ነገር ያደረግሁ እንዲሁም እግዚአብሔርንም የረዳሁት መስሎኝ ነበር። በዚያን ጊዜ ታዲያ አጋር ጥሩ ልጅ ነበረች።

ባለቤቴ ግን፣ «እግዚአብሔር የሚያደርገውን መጠበቅ አለብን። ልጅ እንደሚሰጠን ማመን ይገባናል» ብሎኝ ነበር።

«እኔ ግን ነገሩን እንደ ሕልም ቆጠርኩትና፣ 'አብርሃም አሁን በጣም አርጅቻለሁ። ተስፋውን እስከ ዛሬ ስጠብቅ ቆይቻለሁ። አሁን ማድረግ ያለብህ፣ ከአገልጋያችን አጋር ወንድ ልጅ መውለድ ነው። ያለበለዚያ አገልጋይህ ኤሊያዝር ወራሽህ ይሆናል' አልኩት።

«ወንድ ልጅ መውለድ እጅግ በጣም አስፈላጊ ቢሆንም፤ ለአብርሃም ግን እምብዛም አልጣመውም ነበር። አየሽ የእርሱ እምነት ከእኔ ይልቅ ጠንካራ ነበር። እኔ ግን ጨቀጨቅሁት።»

እዚህ ጋ ልዕልቲቱ እዝን አለችና አለቀሰች።

«ወይኔ ወይ ሞኝነቴ፣ሞኝ ነበርኩ ለካ! አጋር ማርገዝዋን እንዳወቀች ትዕቢተኛ ሆነች፤ ባለገች፤ ይባስ ብላ ታላግጥብኝ ጀመር።»

«ከቤት ኮበለለች፤ ከዚያ ደግሞ እግዚአብሔር የታወቀ ወንድ ልጅ እንደምትወልድ እንደ ነገራት በመናገር ተመልሳ መጣች።»

«ይኸውልሽ ከዚያን ጊዜ ጀምሮ ችግር ሆነ። አሁን እንደምታውቁት፤ እስማኤል አሥራ ሦስት ዓመት ሆኖታል።»

«በጭራሽ አላሳሳተችውም። ታዲያ ሰዎች ቀጥለው ምን ይሉ ይሆን?»

በዚህን ጊዜ ለልዕልት ሦራ አዘንሁ። አሁን በሐዘን ተውጣ ተቀመጠች።

«ይኸውልሽ በግብፅ ያገኘው ይህን ነው። በቤተ መንግሥት ተዋረድን፤ እንዲሁም ደግሞ ይህች ሴት። ለዚህ ሁሉ ችግር እኔም ሙሉ ተጠያቂነት አለብኝ።»

«ልዕልት ሦራ፤» አልኳትና፤ «ስምሽ በመጽሐፍ ቅዱስ በክብር ዝርዝር ውስጥ ለምን እንደ ተጻፈ አሁን ይገባኝ ጀምሯል» አልኩ።

«የእኔ ስም?»

«አዎ፤ የአንቺ ስም። ለሴቶቻችን እንደ መልካም ምሳሌ ሆኖ ነው የተጻፈው። የአብርሃም ድንቅ የሆንሽ ሚስቱ በመሆንሽ ነው የተጻፈው።»

«ይህ ለእኔ አይገባኝም፤ ምክንያቱም በአንድ በኩል ክፉኛ ወቅሼው ነበር እኮ፤» አለች።

«ቢሆንም፤ ልዕልት ሦራ፤ በእግዚአብሔር መጽሐፍ ውስጥ የመጻፍሽ ክብር የሚገባሽና የማይገባሽ መሆኑን አንቺ የምትወስኚው ነገር እኮ አይደለም፤ እርሱ ነው የወሰነው።»

ልዕልት ሦራ በነገርኳት ነገር ያለ ጥርጥር ተደስታ ነበር።

«ከግብፅ ስንመለስ ብዙ ሀብትና ንብረት ይዘን ተመለስን። ብዙ ብርና ወርቅ ተሸክመን ነበር። ብዙ በጉችና የቀንድ ከብቶችም ነበሩን። ወደ ከነዓን የገባነው በጣም ሀብታሞች ሆነን ነበር።

«እንግዲህ ከዚያ በኋላ ነው ከሎጥ ጋር ችግር ያጋጠመን። ስለዚህ ነገር ሌላ ጊዜ እነግርሻለሁ።

የሎጥ ምርጫ

«ወይዘሮ ጂ.!» አለች
አንድ የወንድ ድምፅ
ከኋላዬ።

እኔም በዚህ ተገረምኩ።
ሰው ይከተለኝ ነበር እንዴ?
ብዬ ደነገጥኩ።

ወዲያው ዘወር ስል፣
አንድ ሽምገል ያለ እረኛ
ይሁን ሌላ ብቻ እጁን ወደ
እኔ ዘረጋ።

ምናልባት ከአብርሃም እ
ረኞች መካከል አንዱ
ሳይሆን አይቀርም፤ ብዬ
ለራሴ ተናገርሁ። ያም

ቢሆን የሚያስፈራኝ ነገር የለም። በአካባቢው እንዲህ ያሉ እረኞች ብዙ ነበሩ። ልዕልት ሦራን በመምሬ ሜዳ ላይ በተተከለው ድንኳንዋ ውስጥ ልጉበኛት በምመጣበት ጊዜ ሁሉ ጥቂት እረኞችን አይቻለሁ። ሆኖም፣ አንዳቸውም ቀርበው አነጋግረውኝ አያውቁም፣ እኔም ቀርቤ አነጋግራለቸው አላውቅም። ብቀርባቸውም፣ እነዚህን ሰዎች ምን ብዬ እንደማነጋግራቸው ሥነ ሥርዓቱንም አላውቅም ነበር። እንደ እውነቱ ከሆነ፣ አብርሃምንም ገና አግኝቼ አላነጋገርኩትም። አንድ ጊዜ ብቻ ግን በሩቁ አይቼዋለሁ።

«ወይዘሮ ጂ...» አለኝ ሽማግሌው እረኛ፣ «ወደዚህ እንዲህ ብቻሽን መምጣትሽ ባለቤቴን አሳስቧቷል። አንድ መጥፎ ነገር ሊያጋጥምሽ ይችላል ትላለች። ደግሞም ሴቶች ብቻቸውን በዚህ አካባቢ ሊሆኑ አይገባም ብላ ትናገራለች። እርግጥ ይህ ስፍራ ለሴቶች አያስተማምንም። በአሳቧ እኔም እስማማለሁ» አለ።

«ኧረ እባክህን፣ ምንም እንኳን ከጎሳዬ ድንገት ስታናገረኝ ደንግጩ መለስ ብልም፣ ምንም የምፈራው ነገር የለም። አንተም ሆንክ ሚስትህ ስለ እኔ ማሰባችሁ መልካም ነው» አልኩ አክዬ። «ምን ይደርስብኛል ብለህ ነው?» አልኩት በልበ -መሉነት።

«አየሽ ወይዘሮ ጂ፣ በዚህ አካባቢ አንበሶችና ድቦች አሉ። እነዚህ አውሬዎች እንስሳትንም ሆነ ሰዎችን ሌ

ላም ያገኙትን ሁሉ ይበላሉ። ይህ ብቻ ሳይሆን? በዚህ አካባቢ ወንዶችም አስፈሪዎች ናቸው!»

«እኔ፣ ታዲያ ምን ማድረግ አለብሽ ትለኛለህ? ስለ አብርሃም ታሪክ ማወቅ እፈልጋለሁ። ታዲያ እዚህ የምመላለሰው ይህን ታሪክ ለመረዳት ነው።»

«ወደ ድንኳኔ ብቅ በዬ፣ የምንነግርሽ አሳብ አለን» አለ።

ለጊዜው ትንሽ ተጠራጠርኩ። ሆኖም፣ ፈጠን ብሎ ቀጠለና፣ «አይዘሽ፣ ባለቤቴ በሩቁ እንዳየችሽ ወደ እርሷ እንዳመጣሽ ልካኝ ነው፣ እስከታልፊ ቆይቼ ከጎሳሽ ነው የመጣሁት። ቀስ ብዬ ከጎሳሽም የተከተልኩበት ምክንያት ፊት ለፊት ወዳንቺ ስመጣ ብታዩኝ ኖሮ ፈርተሽ ወደ ጎሳ ትመለሻለሽ ብዬ ነው። ልዕልት ሦራ የምትጠብቅሽ ከሆነ፣ ብዙም እናቆይሽም» አለ።

እኔም «ኧረ ግድ የለም፣» አልኩትና። «ልዕልት ሦራ የምመጣበትን ጊዜ በፍጹም አታውቅም። እኔ ስችልና አንዳንድ ጊዜ ብቻ ነው የምመጣው። እየመጣሁም ላስቸግራት አልሻም።»

«ያውልሽ እዚያ ጋ ያለው የመጨረሻው ድንኳን የእኔ ነው።» ሽማግሌው እረኛ መለስ ብሎ፣ «ተመልከቼ! ባለቤቴ በር ላይ ቆማ እየጠበቀችሽ ነው» አለ።

ከዚያም ወደ እረኛው ሰው ድንኳን መሄድ ጀመርን።

«ልዕልትዋን ለመገብኝት
እንደምትመጪ ሁላችንም
እናውቃለን። ሰውም ያወራል።
ልዕልትም ደስ ይላታል» አለች።

«አዎ፣ ልዕልት ሦራ
እንድመጣ ትፈልጋለች፤»
አልኩና በነገሩ መስማማቴን
ገለጽሁ። «ሐዘንተኛ ሴት
ናት።»

«በፊት እኮ እንደዚህ አልነበርኩትም። እንዲህ የሆነችው
አጋር ማስቸገር ከጀመረች
ወዲህ ነው።»

ወደ እረኛው ሰው ድንኳን ዘንድ እንደ ደረሰን
ዓይናፋር የሆነች ሚስቱ በፈገግታ ተቀበለችን።
ዓይናፋር ብትሆንም፣ ብርቱ አዛውንት ሴት ነበረች።

«ወይዘሮ ጂ. እንደ ልጄ ላይሽ ዕድሜዬ ይፈቅድልኛል፤» አለችኝ። «አንቺ አታውቁኒም፤ እኔ ግን በዚህ በኩል ብዙ ጊዜ ስታልፊ አይቼሻለሁ። ባየሁሽ ቁጥር ታዲያ <ይህቺ ወጣት ሴት ችግር ሊያጋጥማት ይችላል> እያልሁ አሰጋልሽ ነበር። ስለዚህ ዛሬ ኤሉን ወዳንቺ መጥቶ ወደ ድንኳናችን ይዞሽ እንዲመጣ ላክሁት።

«እኔ ብመጣ፣ የሰፈራችን ሴቶች እንዳያሸሟጥጡኝ ፈርቼ ነው፤ ኤሉን ሂዶ እንዲያመጣሽ የላክሁት።

«ወደ ድንኳናችን እንኳን በደኅና መጣሽ። ልሂድና የምትጠጪውና የምትመገቢው ምግብ ላምጣልሽ።»

«የምጣጣው ነገር ብቻ ይበቃኛል፤ አመሰግናለሁ። የፍየል ወተት በቂ ይሆናል፤ እየወደድኩት ሄጃለሁ።»

«ድንኳኔ እንደ ልዕልት ሦራ ድንኳን ያማረና ሰፊ አይደለም፤ ከዑርና ከካራን ለቅቀን ከመጣን ወዲህ ማንኛችንም የሚገባን ምቶት ሁሉ የለንም።

«መቼም ልዕልትዋ የጨረቃ አምላክና ሌሎች ጣያታት ይመለከቱ ስለ ነበረበት ጊዜና ስለ ሌላው ነገራሽ ይሆናል። አሁን ያ ሁሉ ቀርቷል። አሁን የምናመልከው አንዱን እውነተኛ አምላክ ነው። ይህንንም አብርሃም አስተምሮናል። አብርሃም ጌታችን አስደናቂና ርገሩን ሰው ነው። ልክ እንደሚነግረን አምላክ ያለ ሰው ነው።

«በአንድ በኩል ወደዚህ ስንመጣ ብዙ ነገር ትተን ወጥተን ይህን የመሰለ ቀላል ኑሮ እንኖራለን። ግን፣ እንዴት የከበረ ኑሮ መሰለሽ! ቅፍርና ሰላም የሰፈነበት ኑሮ፣ እግዚአብሔርን የማወቅ ሕይወት! ፍርሐት ወይም ከንቱ አምልኮ ወይም የናናር በቀል ጭንቀት ቀርቷል።

«ናናር ማን ነው?» ስል ጠየቅኳት።

«የጨረቃ አምላክ ነው፤ ወይዘሮ ጂ። እንደ ነገር አስታወስኩ። በዚህ አካባቢ በምትሆኒበት ጊዜ እንደ ወንድ መልበስ አሰብኩ። ይህን ካደረግሽ አደጋ አይደርስብሽም። እዚህ ሴቶች ግምት አይሰጣቸውም።

«በእውነት?» አልኳት።

«አየሽ፤ ሴቶችን ባሎቻቸው በሚገባ ከያዟቸው በዚያ ደስ ይሰኛሉ። ባሎቻችን ለእኛ ደጎችና ርኅሩኖች እንዲሆኑልን አብርሃም ያስተምራቸዋል። አምላኩ እንዲህ ያለ ርኅሩኅ አምላክ ነው። የአብርሃምም ባሕሪ እንደዚሁ እንደ አምላኩ ነው። ባለቤቴ ኤሎን ከሌላ ጌታ ጋር አልኖረም። ዕድሜ ልኩን የኖረው ከአብርሃም ጋር ነው።

«ስለዚህ ወይዘሮ ጂ አለባበሽ እንደ ወንድ ይሁን። ያኔ ከችግር ትድኛለሽ። ደግሞም ትከበሪያለሽ። አስማኤል ደፍሮ በወንድ አጠገብ የቀስት ፍላጻ አያስፈነጥርም።»

«ስለዚህ ነገር እንዴት ልትሰሚ ቻልሽ?» አልኳት።

«አ! አዳ በዚህ አካባቢ የሚደረገው አብዛኛው ነገር አያመልጣትም፤ ታውቀዋለች?» አለ ኤሎን ምንም ያህል ሳይኩራራ።

«እንደ ወንድ ለብሰሽ በኤብሮን ገበያ ውስጥ እንደ ልብሽ መሄድ ትችያለሽ። ገበያው ከግብፅና ከ . . . የሚመጡ ብዙ ዓይነት ነገሮች አሉት።»

«ዛሬ አየሩ ሞቃት ስለሆነ ወደ ኤብሮን ገበያ የምሄድ አይመስለኝም። ይልቅስ ድንኳኑ ውስጥ ልቀመጥና ስለ እንዳንድ ነገሮች አጫውቱኝ። ይህን በመሰለ ሞቃት ቀን በድንኳናችሁ ውስጥ የሚነፍሰው አየር፤ ድንኳናችሁን ቀዝቃዛና ምቹ ያደርገዋል። የማላስቸግራችሁ ከሆነ፤ እዚህ ትንሽ መቆየት እፈልጋለሁ። እናንተም አጫውቱኝ።»

አዳና ኤሎን ደስ አላቸውና። «አይ፤ ብዙ ሥራ የለንም። በዚህ ዕድሜያችን ብዙ ከባድ ሥራ አንሠራም፤ ብንሠራም ቀለል፤ ቀለል ያለውን ነው» አሉ።

«በነገራችን ላይ አዳ፤» አለ ኤሎን፤ «ዛሬ ጠዋት ሎጥ ዘንድ ወደ ኤብሮን ሄጀ ነበር። ዛሬ ምሽት ለሰዶም ባለ ሥልጣናት ግብዣ እንደሚያደርጉ ነግሮኛል። እንዲህ ካሉ ሰዎች ጋር ሎጥ እንዴት እንደ ተወዳጀ አላውቅም።

«ሰዶማውያን ክፉ ሰዎች ናቸው። የገሞራ ሰዎችም እንዲሁ የክፉ ናቸው። የሰዎች ክፋት በምድር ላይ እየበዛ በሄደ ጊዜ እግዚአብሔር ትዕግሥቱ ስላለቀ የጥፋት ውጋ እንዴት እንደ ላከባቸው አብርሃም ነግሮናል። እኔ እንደሚመስለኝ በዚያን ጊዜ የነበረው ክፋት፤ ከዛሬው ከሰዶምና ገሞራ ዓለም የባለና የተበላሸ አይመስለኝም።»

«አንድ ነገር እውነት ነው፤» አለ ኤሎን ቀጠለና፤
«ኖኅ ከጥፋት ውኃ በፊት ሕዝቡን ስለሚመጣው አደጋ ሲያስተምርና ሲሰብክ እንደ ነበረው ሎጥ ግን ለከፋዎች ሰዎች አይሰብክላቸውም። በዚህ እርግጠኛ ነኝ። በአንድ ጊዜ ሁለት መንገዶችን የሚከተል ሰው ባይ፣ ያ ሰው ወጣቱ ሎጥ ነው።»

«እርሱ እኮ አሁን ወጣት አይደለም ኤሎን። ጊዜው አይታወስህም?»

«ሁኔታው ልጅ ከነበረበት ጊዜ አልተለወጠም፤ ሁልጊዜም ወጣትነት ይሰማዋል። እናም እየኝ እየኝ የምትል ሚስት አግብቷል። ታዲያ ይህቺ ሚስቱ ወደ አገቱ አብርሃምና ወደ አክስቱ ሦራ ዘንድ ድርሽ ብላ አታውቅም።»

«ሆኖም፣ ልዕልት ሦራን ነገሩ የሚያስጨንቃት አይመስለኝም። በጣም ከመኪኒሉ የተነሣ የትኛው የራሷ ተፈጥሮ እንደ ሆነ ለመለየት ያስቸግራል። በጨዋታዋም ሰው ትመርጣለች።

«ልብ አድርጊ፣ ጠንካራ ሠራተኛ አይደለችም አላልኩም። ግብዣዎችን የመሰሉ ነገሮችን ትሠራለች። እድምተኞችዋን ለማዘናናት በጣም ትጥራለች። ከሠራተኞችዋ ውስጥ በዚህ አካባቢ ዘመዶች ያላቸውን አግኝቼ አነጋግራለሁ። ሲያሳዝኑ! ምስኪኖች ናቸው። ወደ ግብዣው የሚመጡ በትልቅ ስፍራ የሚሠሩ ግን ጠባያቸው ክፉ የሆኑ ሰዎችን በማስተናገድ በጣም

ይደክማሉ። ባለብት ስፍራ ስለሚደረጉት መጥፎ ተግባራት ይናገራሉ። የሎጥ ሁለቱ ሴቶች ልጆች በዚህ ሁኔታ ውስጥ አድገው መጨረሻቸው ምን እንደሚሆን አላውቅም። እንደምስማው ጥሩ ልጆች አይደሉም።»

«ተው እንጂ፣ አሁን ኤሎን ፤» አለች አዳ።

«እውነት ነው። ጌላ ምን እንደሚሆኑ አላውቅም። ሎጥም አልፎ አልፎ በልጆቹ አግባብነት የጉደለው ድርጊት ደስተኛ አለመሆኑን ያሳያል። ይሄ ግን የሚወሰነው አብሯቸው ባለው ሰው ማንነት ላይ ነው።»

«ይህን የመሰሉ ብዙ ሰዎች አሉ፤» አልኩ።

«ሎጥ በሰዶም ውስጥ ግሩም የሆነ ቤት አለው።

በምቶት የተሞላ ነው።

አገቱ በዑር ከነበረው ቤት በላይ የተሟላ ቤት ነው። በዚያን ጊዜ እኔ አብርሃም ቤት ውስጥ አገልጋይ ነበርሁ። ከዚያ ጊዜ ጀምሮ እስከ አሁን ድረስ ከእርሱ ጋር ነኝ።

«አንድ እውነቱ ከቦታ ቦታ የዘላንነትን ሕይወት ለመኖር ከነበርንበት አገር የወጣነው፤

ለሃይማኖታዊ ዓላማ ነበር። ከዚያም ወዲህ የጨረቃን አምላክ በማምለክ ፈንታ እውነተኛውን አምላክ ወደ ማምለክ ሕይወት ተለወጥን። ጌታዬም በመቶዎች የሚቆጠሩ የእንስሳት መንጋዎችን ገዛ። ከዚያም እኔ የእርሱ ከብቶች አረኛ ሆንኩ!»

«ይህ ለአንተ ለውጥ ነው፤» አልኩት።

«አዎ፤ አንቺው ብለሽዋል። ስለ ከብቶች ብዙ አላውቅም ነበር። ጌላ ግን ተማርሁት።»

«ወደ ሎጥ ስንመለስ፤ አብርሃም ለእርሱ ደግ ሰው ነበር። የሚያየው እንደ ልጁ ነበር። እርሱ ግን ራሱን የሚወድ መጥፎ ልጅ ነበር። ይህን ስል ይቅርታ አድርጊልኝ ወይዘሮ ጂ፤ ግን የምናገረውን አውቃለሁ።»

«ከግብፅ ወጥተን ወደ ከነዓን የመጣንበትን ጊዜ በፍጹም አልረሳውም። ጌታዬ በግብፅ በጣም ባለጸጋ ሆኖ ነበር። እኛም ብዙዎች ነበርን። ገጠሩን እንስሳቱ ይርመሰመሱበት ነበር። ሎጥም በልጽጉ ነበር። አጉቱ የእንስሳት መንጋም ሰጥቶት ነበር።

«ከብቶቻቸው ከመብዛታቸው የተነሣ፤ ነድተን ወደ ግጦሽና ወደ ውኃ ማጠጣት ለመውሰድ ያዳግተን ነበር። የውኃ ችግር ነበረብን። በምንኖርበት በቤቴል በቂ የውኃ ጉድጓድ አልነበረም።

«በአረኞች መካከል፤ በትንሹም በትልቁም ጭቅጭና ጥል ነበር። እኔም በዚህ ችግር ተካፋይ ነበርሁ። የእኔ ጌታ ከሁሉ በላይ ስለ ሆነ፤ የእርሱ ከብቶች አስቀድመው መጠጣት አለባቸው ባይ ነበርሁ። የሎጥ አረኞች ደግሞ ልክ እንደ እርሱ ራስ ወዳዶች ነበሩ።»

«የሸክላ ድስት የብረት ድስትን ጥቁር ነህ እንደሚለው ማለት ነው፤» ብዬ አስብኩ።

«ከዚያም፤» አለ ኤሱን ቀጥሎ፤ «የውኃው ነገር እያደር ትልቅ ችግር ሆነ። ቤተሰቡ ሁሉ የጥሉ ተካፋይ ሆነ። አንዱ ሌላውን ይወቅስ ጀመር። ጭቅጭቅ ሲኖር ነገሮች እንዴት እንደሚሆኑ ታውቂያለሽ። አንዳንዶቹ የጥሉ መነሻ ምን እንደ ሆነ

ላያውቁ እነርሱ ዝም ብለው ይጣላሉ!

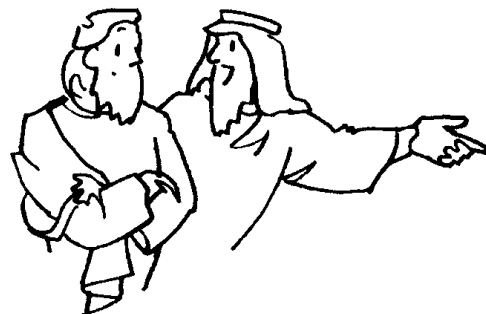
«አብርሃም በዚህ ሁኔታ በጣም ተጨነቀ። ስለዚህ ሁኔታም አነጋገረኝ።

«ከዚያም ሎጥን እንዲህ አለው፤ 'ልጄ ሎጥ ሆይ፤ ይህ ነገር ጥሩ አይደለም። ይህን የመሰለ ጭቅጭቅና ጥል በእኛ በእግዚአብሔር ሕዝብ መካከል ሲካሄድ ይህ ለአሕዛብ መጥፎ ምስክርነት ይሆናል። የምንለያይበት ጊዜ ደርሷል። ብንለያይም እንኳ ወዳጅነታችን ይቀጥላል። ሆኖም ግን፤ ከአሁን በኋላ አብረን ልንኖር አንችልም።'

«ከዚያ ይህ ደግ ሰው ጌታዬ ምን አደረገ? ለዚያ ለምናምንቴ ሎጥ የት መኖር እንደሚፈልግ የመጀመሪያውን ምርጫ ሰጠው።»

«ጌታህ እንዴት ያለ የሰላም ሰው ነው!» አልኩት።

«አዎ፤ የሰላም ሰው ነው። ጌታዬና ሎጥ ለመናፈስ ወደ ተራራ ወጡ። የሰሙ ሰዎች እንዳጫወቱኝ፤ 'ሎጥ ዙሪያህን አሻግረህ ተመልከትና ልትኖርበት የምትፈልገውን መሬት ምረጥ አለው። አንተ ወደ ሰሜን ብትሄድ፤ እኔ ወደ ደቡብ እሄዳለሁ። ወደ ምሥራቅ ብትሄድ፤ እኔ ደግሞ፤ ወደ ምዕራብ እሄዳለሁ'» አለው።

«ሎጥም አሻግሮ አየና ግራ ቀኙን ካማተረ በኋላ፤ 'አጎቴ አብርሃም፤ እጅግ በጣም አመሰግንሃለሁ፤» ካለ በኋላ፤ «ወደዚያ ወደ ለምለሙ ወደሚያምረው የዮርዳኖስ ሸለቆ እሄዳለሁ። ሣሩም ለከብቶቼ መልካም ነው። የእነዚያ ከተሞች ገጽታም ያምራል። ለመኖሪያ ውብ ሳይሆን አይቀርም። ከፍ ያለ ምሥጋና አቀርብልሃለሁ፤ አጎቴ' አለው።

«የሎጥን ስግብግብነት ስንሰማ ሁላችንም ደነገጥን። ሎጥ ሁልጊዜ የሚፈልገው ምርጥ ምርጡን ነገር ነበር። ቢያንስ፤ «አጎቴ፤ አንተ ከእኔ ትበልጣለህ፤ ስለዚህ አስቀድመህ የወደድከውን ምረጥ!» ይላል ብለን አስበን ነበር። ግን ይህን አላደረገም፤ ያሳዝናል።

«በጊዜው እኛ የያዝነውን ደረቅ መሬት አልወደድነውም ነበር። እንደ እረኝነታችን፤ የሆነው ነገር ተስፋ አስቆርጦን ነበር። ግን እስቲ ተመልከቱ፤ እግዚአብሔር ጌታዬን እንዴት አድርጎ እንደ ባረከው!

«በአሁኑ ጊዜ እርሱና ሚስቱ የሚጉድላቸው አንድ ነገር ብቻ ነው። እርሱም የራሳቸው የሆነ ልጅ ነው። ጌታዬ እስማኤልን ይወደዋል። እስማኤል ግን ለየት ያለ ልጅ ነው። ልቅ፣ ኃይለኛ እና ተንኮለኛ ልጅ ነው። እኛ ግን እንታገሠዋለን። ጌታችንም ይታገሠዋል። ጌታችን በጣም ደግ ሰው ነው።»

ልሄድ ብድግ አልኩ።

«ምን ነው ልትሄጁ ነው እንዴ ወይዘሮ ጂ?» አለችኝ አዳ።

«አዎ፣ መሄድ አለብኝ፤» አልሁ።

«ወደዚያ ወደ እናንተ ዘመን ተመልሰሽ መሄድ አለብሽ?»

«የክርስቲያን ዘመን፤» አልኩና ሣቅሁ። «አ ረ እየዘገየሁ ነው፤ ቀኑም እንዳይመሽብኝ።»

«በማንኛውም ጊዜ መጥተሽ ድንገት ቢመሽብሽና ማደር ብትፈልጊና ወደ እኛ ዘንድ ብትመጪ በደስታ እንቀበልሻለን፤» አለች አዳ።

«አንቺ በጣም ደግ ሰው ነሽ፤ እኔም ብመጣ ደስ ይለኛል።»

የምመጣ አልመሰለኝም ነበር። ግን በጣም ጥሩ ሰዎች አይደሉ?

«በጣም አመሰግናለሁ፤» ብዬ ትቼአቸው ሄድሁ።

የአብርሃም እንግዶች

በልዕልት ሦራ ፊት ለፊት በትልቁ ዛፍ ሥር ለብዙ ደቂቃዎች ተቀምጮ ነበር። ዛሬ ደግሞ ከነጭራሹ ብቅ ብሎ የሚያየኝ ሰው አልነበረም። እንድገባ ሊጠራኝም የመጣ ሰው አልነበረም።

ከሚንቀሳቀሱት የትልቁ ዛፍ ቅጠሎች በላይ በመምሬ መስክ በተተከለው የጥቁር ፍየል ፀጉር ድንኳን ውስጥ በሩቁ የድምፅ ጉርምርምታ ይሰማኛል።

ቆይ፣ ቆይ እስቲ! የወንድ ድምፅም ይሰማል። ይህ ድምፅ የአብርሃም ሳይሆን አይቀርም፤ አልኩኝ ለራሴ። ታምናላችሁ? ፍርሃት ተሰማኝ!

ወደ ወፍራሙ ዛፍ ግንድ ቶሎ ብዬ ዘወር አልኩና በዛፉ ቅጠሎች ተሸፍኜ ተደበቅሁ። አሁንም ቢሆን ከተደበቅሁበት አጮልቄ የድንኳኑን በር ማየት እችላለሁ። ሆኖም፣ ድምፅ ይሰማኛል። እዚህ ሆኜ ማንም ሰው ሊያየኝ አይችልም። በደንብ ለመደበቁ እርግጠኛ ሆንኩ። አብርሃም ወጥቶ እስኪሄድ ድረስ እዚሁ እቆያለሁ (አብርሃም ከሆነ)፤ ከዚያ በኋላ፤ ሌላ ጊዜ ወደምቀመጥበት ስፍራ ተመልሼ ቁጭ ብዬ ልዕልት ሦራን እጠብቃታለሁ።

የሚያወሩት ነገር በደንብ አይሰማኝም። ግን «ያቺ አጋር» የሚለውን ቃል አንዴ ብቻ ሰማሁ፤ የልዕልትዋ ጋይለኛ የቁጣ ቃል ነበር።

አዎ፤ አብርሃም ነበር! አዎ፤ በእርግጠኝነት አብርሃም ነበር። ወደ ድንኳኑ በር ብቅ አለ። አሁን ደግሞ በድንኳኑ በር መግቢያ ላይ ተቀምጧል። ዛሬ ልክ እንደ ቤድዊኖች ዓይነት አላባበስ ለብሏል።

ፊቱን ደህና አድርጌ መመልከት ፈለግሁ። እርሱ ግን በቀኝ እጁ ዓይኖቹን ከፀሐይ ጨረር ለመከላከል ፊቱን ጋርዶ ነበር። ወደ ምዕራብ ወዳለው የመሬት ገጽታ ይቃኛል። አሁን ደግሞ ወደ ምሥራቅ ዙረ። ቆይ እስቲ፤ ምንድን ነው የሚመለከተው?

ወዲያው ከተቀመጠበት ተነሥቶ፤ የለበሰውን ረጅም ልብስ እየሰበሰበ መሮጥ ጀመረ። ምን መጣ? በተደበቅሁበት ዛፍ ሥር ሆኔ እርሱን መመልከት ጀመርኩ።

በሩቁ ሦስት ሰዎች ወደ ሰፊው የድንኳን ግቢ እየመጡ ነበር። ለካ አብርሃም የሚሮጠው እነርሱን ለመቀበል ነበር።

ደረሰባቸው! አ! ወደቀ እንዴ? አልወደቀም። ሰላምታ ሊያቀርብላቸው ነው መሰለኝ ፊታቸው መሬት ላይ ለጥ ያለው።

አሁን ሁሉም በአንድነት ወደ ድንኳኑ መጡ። እንደገና ፈጠን ብዬ ራሴን ሸፈንሁ። ላያቸው እንድችል ሆኔ በቁጥጭጦቼ ውስጥ ተደበቅሁ። እዚህ ሆኔ እስኪሄዱ ድረስ የሚሉትን መስማት እችላለሁ። ከሄዱ በኋላ ግን ወደ ልዕልት ሦራ ድንኳን እሄዳለሁ።

በምን ምክንያት እንደ ተደበቅሁ ግን አልገባኝም!

ሰዎቹ እየቀረቡ ሲመጡ ድምፃቸው ይሰማኝ ጀመር። ተደላድዬ ተቀምጫለሁ። ከእንግዲህ በቀላሉ ሰዎቹ የሚነጋገሩትን በግልጽ ላዳምጥ እችላለሁ።

አብርሃም፤ «ጌታዬ፤ ውኃ እስካመጣ ድረስ ቁጭ

ብለህ እረፍ. » አሉ። በዚያም ሦስቱ እንግዶች በትልልቆቹ ዛፎች ሥር ከዚህ በፊት ልዕልት ሦራ እስክትጠራኝ ድረስ ተቀምጯ በምጠብቃት በዚያው ስፍራ ላይ ቁጭ አሉ።

አብርሃም እየተናገረ ነበር። ፊቱን በጣም ወደድኩት። «እግሮቻችሁን ለማጠብ ውኃ ላምጣላችሁ። የምትበሉትንም ምግብ ላምጣላችሁ።» አላቸው።

«እናመሰግንሃለን፤ አምጣልን፤» አሉት።

አብርሃም በፍጥነት ወደ ድንኳኑ ተመልሶ ሄደ።

ለእኔ ሦስቱ ሰዎች ተራ ሰዎች መሰሉኝ። ምንም የተለየ ነገር እንዳለየሁባቸው ተሰማኝ። አሁን ተቀምጠው ስለ ነበረ፤ ፊታቸውን ለማየት አልቻልኩም። ሆኖም ግን፤ የሚናገሩት እያንዳንዱ ቃል ግን ይሰማኛል።

ወዲያው፤ አብርሃም በትልቅ ጆግ ውኃ ይዞ መጣ።

ከዚያም በእንግዶቹ እግሮች ላይ ማፍሰስ ጀመረ። አብርሃም የዘጠና ዘጠኝ ዓመት አዛውንት ቢሆንም፤ ሰውነቱ ግን ቀልጣፋ ነበር። ሚስቱ ከእርሱ በአሥር ዓመት እንደምታንስ አውቃለሁ። እርሷ የሰማንያ ስምንት ዓመት አዛውንት ነበረች።

አብርሃም ወደ ድንኳኑ በር ገባ አለና፡-

«ሦራ ፈጠን በይ፤» አላት። ከዚያም፤ «ቶሎ ብለሽ ከምርጡ ዱቄት ወስደሽ፤ ለሦስት ሰዎች የሚበቃ ቂጣ ጋግራ። እኔ ወደ ከብቶቹ ሄጀ ጥጃ እመርጣለሁ። የምመርጠው እኔው ራሴ ነኝ። ከዚያም አንድ አገልጋይ ቶሎ አርዶና ብልት አውጥቶ፤ ጠብሶ እንዲያመጣ አደርጋለሁ።»

ይህ ሁሉ ነገር ሲደረግ እኔ እዚሁ ተቀምጯ መጠበቅ አለብኝ? ስል አሰብኩ። ሆኖም፤ አልሰለቸኝም ነበር። ምን እንደ ሆነ ታውቃላችሁ? እንግዶቹ ስለ ደከማቸው ባሉበት ስፍራ እንቅልፍ ወሰዳቸው። ንግግር አልነበረም። ሁሉም ነገር ፀጥ ብሎ ነበር። ስለዚህም ሳይተኙ እንዳልቀረ ገመትኩ፤ እኔም እንደ ማሸለብ አድርጎኝ ነበር።

ከዚህ በኋላ የተጠበሰ የጥጃ ሥጋ፤ ትኩስ ዳቦ ይሸተኝ ጀመር። አጭልቄ ይህን ሁሉ ስመለከት አፌን ምራቅ ሞላው። አብርሃም ምግቡን በእንግዶቹ ፊት ገበታው ላይ እያስተካከለ ያቀርባል። ቅቤና ወተትም ነበር።

እንግዶቹ ክብ ሠርተው ከተቀመጡ በኋላ፤ የተዘጋጀው ምግብ በገበታ ላይ ሆኖ በመካከላቸው ተደረገ። አብርሃም የሚያስፈልገውን ሁሉ እያቀረበ ቆሞ ያስተናግድ ነበር።

«እነዚህ እንግዶች የተከበሩ ሰዎች መሆን አለባቸው፤» አልኩ ለራሴ።

«አብርሃም በመቶዎች የሚቆጠሩ አገልጋዮች እያሉት፤ ራሱ እንደ አገልጋይ ቆሞ እንግዶቹን ይጋብዝና የሚፈለገውን ሁሉ ያቀርብ ነበር።»

እኛም በጣም በነገሩ ተነገሥኩ። ምናልባትም ስለ እነዚህ ሰዎች አንድ ዓይነት የተለየ ነገር ወይም ምሥጢር ይኖራል ብዬ አሰብኩ።

ከእንግዶቹ መካከል ዘለግ ያለውና ጀርባውን ለድንኳኑ ሰጥቶ የተቀመጠው ሰው፤ «አብርሃም ሚስትህ ሦራ የት አለች?» አለ ድምፁን ከፍ አድርጉ። ልዕልት ሦራ፤ አንድ ነገር ለማወቅ የምትፈልግ በመሆንዋ፤ ስሟ በተጠራ ጊዜ ለማድመጥ ጀርዋን ነቃ እንደምታደርግ ገመትኩ።

(ለመሆኑ ስሟን ማን ነገራቸው?)

«ሦራ እዚያው ድንኳን ውስጥ ነው ያለችው፤» አለና አብርሃም መለሰ።

እዚያም እንግዳው፤ «የዛሬ ዓመት በዚህ ጊዜ አባርካችኋለሁ። ሚስትህ ሦራ ወንድ ልጅ ትወልዳለች፤» አለው።

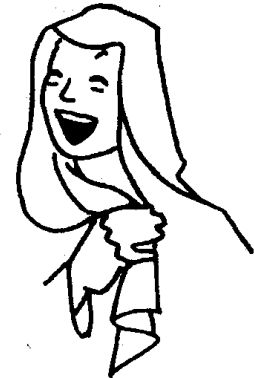
የዛሬ ዓመት ለሦራ ወንድ ልጅ? በእዚህ ዕድሜዋ? ይህን ማድረግ የሚችለው እግዚአብሔር ብቻ ነው ብዬ አሰብኩ። ትንሽም ድንጋጤ ተሰማች።

ልዕልት ሦራ ስለዚህ ምን ትል ይሆን?

ድምፁም ቀጠለ። «በእርሷ እድሜ ውስጥ ያለች ሴት ለመውለድ እንዴት ትችላለች ብላ ለምን ሦራ ሣቀች፤ ደግሞም ተደነቀች? ለእግዚአብሔር የሚሳነው ነገር አለን?

ጊዜው ሲደርስ እንደምባርካችሁና ሦራም ወንድ ልጅ እንደምትወልድ ቃል ገብቼላችኋለሁ።»

ልዕልት ሦራም እየፈራች በድንኳኑ በኩል አጮልቃ ወጣችና «እኔ አልሳቅሁም፤» አለች።

«አይደለም ስቀሻል፤» የሚል ነበር መልሱ።

ምስኪኗ ሦራም ደነገጠች፡

ወደ ድንኳንዋ ከገባች በኋላ ልትስቅ ወይም ልታለቅስ ነበር ማለት ነው ብዬ አሰብኩ። ስሜትዋ በሣቅ ተገለጠ።

ምግብ ከተበላ በኋላ፤ የአብርሃም እንግዶች ሊሄዱ ተነሡ። «የሚቀጥለው ቆይታቸው በሰዶም እንደ ሆነ» ተናገሩ።

አዎ፤ ቀጣዩ ቆይታ በሰዶም። አብርሃም አብሯቸው ይራመድ ጀመር።

አብረው ጥቂት ከሄዱ በኋላ፤ የሰዎቹ መሪ ቆመና አብርሃምን አናገረው። መጽሐፍ ቅዱስ እግዚአብሔር ራሱ ነው ይላል።

«የማደርገውን ከአብርሃም መደበቅ የሰብኝም። አብርሃም ትልቅና ኃያል ሕዝብ ይሆናል። የዓለም ሕዝቦች በሙሉ በአብርሃም በኩል ይባረካሉ። አብርሃም ልጆቹንና የልጅ ልጆቹን ለእግዚአብሔር በመታዘዝ ትክክልና እውነት የሆነውን ሁሉ እንዲያስተምራቸው መርጩዋለሁ።

«አብርሃም፤» አለውና፤ «የሰዶምና የገሞራ ክፋት እጅግ በጣም የከፋ መሆኑ ተሰምቶኛል። ሥራቸው ለቅጣት ወደ እኔ እየጮኸ ነው። የሠሩት ክፋት

ከምስማው ጩኸት ጋር መስማማቱን ለማየት ወደዚያ መሄዴ ነው።»

ከዚያም የተቀሩት ሁለት ሰዎች ወደ ሰዶም ሄዱ።

መሪው ሳይሄድ ቀረ።

አብርሃምም በፊቱ ቆሞአል። አብርሃም ስለ ጥፋት ውኃ እንደ አስታወሰ እና፤ «እነዚያ ከተሞች ሊጠፉ ነው፤ ምስኪኑ ሎጥም ከነቤተሰቡ እዚያው ነው»

ብሎ እንደ አሰበ ገመትኩ።

በተረበሸና በሚያሳዝን የፊት ገጽታ ወደፊት ቀረብ ብሎ፤ «ጌታ ሆይ፤ ኃጢአተኛውን ከጸድቁ ጋር

ታጠፋለህ? በሰዶም ሃምሣ ጸድቃን ሰዎች ብታገኝስ? ለሃምሣዎቹ ጸድቃን ብለህ ከተ ማዬቱን አትምርምን? ጸድቃንን ከኃጢአተኞች ሰዎች ጋር እንዴት ታጠፋለህ?

የምድር ሁሉ ዳኛ በቅን አይፈርድምን?»

አብርሃም «ለእምላኬ» የተናገረበትን ሁኔታ ወደድኩት። በጣም ታማኝ ሰው ነበር። በአሳብ የተስማሙ ይመስላሉ።

«ሃምሳ ጸድቃን በዚያ ባገኝ፣ ለእነርሱ ስል ከተማይቱን በሞላ እምራለሁ፤» አለ «ጌታዬ።» አብርሃምን በምሕረት ዓይኖቹ እየተመለከተ።

አብርሃምም ለደቂቃ በአሳብ ተውጦ ዝም አለ። (በሰዶም የነበሩትን ጸድቃን በአሳቡ እየቆጠረ ይሆን?) ከዚያም፣ «እኔ ከንቱ፣ ትቢያና አመድ ሆኜ ሳለሁ ከጌታዬ ጋር ለመናገር ደፍሬአለሁ። ለመሆኑ ከሃምሳው ጸድቃን አምስት ቢጉድሉና አርባ አምስት ሰዎች በሰዶም ቢቀሩ ከተማይቱን ታጠፋታለህ?»

«አርባ አምስት ጸድቃን ባገኝ፣ ከተማይቱን አላጠፋም፤» አለ።

እንደገና አብርሃም ፀጥ ብሎ ያስብ ጀመር። ከዚያም፣ «ጌታዬ፣ አርባ ጸድቃን ቢገኙሽ?» አለ።

«ጌታዬም ይሁን» አለና፣ «አርባ ጸድቃን ካሉ እምራታለሁ።»

አብርሃም እንደገና ዝም አለ። (እየቆጠረ ይሆን?) የቱጨነቀ ፊቱን ቀና አደረገና፣ «ጌታዬ፣ እባክህን አትቆጣ! ሠላሣ ጸድቃን ቢገኙሽ?»

«ይሁን አብርሃም፣ ሠላሣ ጸድቃን ከተገኙ አላጠፋትም።»

አሁንም በድጋሚ ፀጥ ብሎ ቆየና፣ «መቼም ከጌታ ጋር ለመናገር እንዴ ደፍሬአለሁና፣ ሃያ ጸድቃን ቢኖሩሽ? አለ።

«መልካም። ሃያ ካሉ ምሕረት አደርጋለሁ።»

አብርሃም በጣም የሚያስብ ይመስል ነበር። እኔን እንደ መሰለኝ በሰዶም ስለ ነበሩት መልካም ሰዎች ያስብ ነበር። በዚህ ምንክያት ይመስላል በጣም የጨነቀው። ሆኖም፣ አሥር ሰዎች ይኖራሉ። ማለትም ሎጥና ሚስቱ፣ ሴቶች ልጆቹና ባሎቻቸው። በእርግጥም አሥር ይሆናሉ። በመጨረሻም አብርሃም ዓይኖቹን ቀና አድርጎ እንዲህ አለ፣ «ጌታዬ፣ እባክህን አንድ ጊዜ ብቻ ጨምራ ብናገር አትዘንብኝ። አሥር ጸድቃን ቢገኙ ከተማዋን ትምራለህ?»

«አዎን፤ አብርሃም፡፡ አሥር ጳድቃን ባገኝ እንኳን ከተማውን እምራለሁ፡፡»

አብርሃምም ባገኘው መልስ የረካ ይመስል ነበር፡፡

«ጌታዬም» መንገዱን ሄደ፡፡ አብርሃምም ወደ ድንኳኑ ተመለሰ፡፡

ምን ማድረግ እንዳለብኝ አላወቅሁም በሰማሁት ሁሉ በጣም ከመደነቁ የተነሣ ሰዓቴ ሲሄድ አልታወቀኝም፡፡ ለነገሩ፤ ለመሄድ ብሞክርም ኑሮ፤ ወጥቼ መሄድ አልችልም ነበር፡፡

ወደ ልዕልት ሦራ ሄጄ እንኳን ደስ ያለኸ ልበላት? ብዬ አሰብኩ፡፡ ይህን ባደርግ ስታዳምጥ ነበረኝ ይሉኛል፡፡ ታዲያ ምን ማድረግ አለብኝ? በዚህ ምሽት ወደ ቤቴ ተመልሼ መሄድ አልችልም፡፡ እዚህ ቁጥቋጦ ውስጥ ብቆይ ደግሞ አንበሳ ወይም ድብ ይበላኛል፡፡ ይህንንም አዳና ኤሎን አስጠንቅቀውኛል፡፡

ታዲያ በማንኛውም ጊዜ ብትመጪ ደስ ይለናል ያሉትን ግብዣ ብቀበልስ? ይህ ትክክለኛ ጊዜ ነው!

ከዚያም ከቁጥቋጦ ውስጥ ወጣሁና ወደ ኤሎንና አዳ ድንኳን ሄድኩ፡፡

«ያደረጋችሁልኝን ግብዣ ተቀብያለሁ፤ ግን ነገ

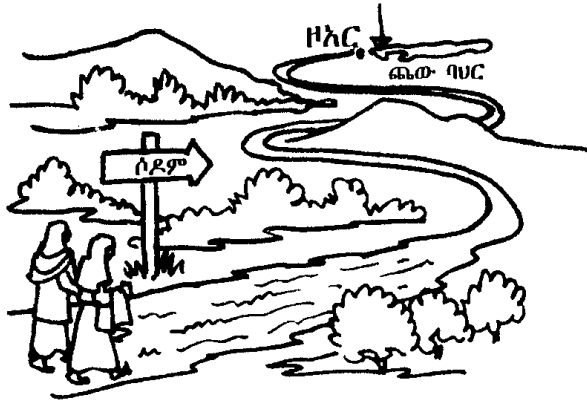
ማለዳ መሄድ አለብኝ» አልኳቸው፡፡

እነርሱም፤ «እንኳን ደህና መጣሽ ግቢ፤ ግቢ» አሉኝና ያቺ ጨዋታዋ የሚጣፍጥና በአካባቢዋ የሚደረገውን ሁሉ ማወቅ የምትፈልግ አዛውንት ሴት አዳ፤ ወዲያውኑ እጅ የሚያስቆረጥም ምግብ አዘጋጅቻልኝ፡፡

ለአዳና ለኤሎን፤ ለረጅም ጊዜ ተቀምጠው የቆዩ የአብርሃም እንግዶች ካለሁበት ሳልወጣ እንዴት አድርገው እንዳስመሹብኝ ነገርኳቸው፡፡ አዳ ሲመጡ አይታቸዋለች፡፡ እኔንም አይታኝ ነበር፡፡ ነገር ግን ተመልሼ ከግቢው ስወጣ ስላላየኝኝ የት እንደ ነበርኩ ስታስብ ነበር፡፡ ድንኳናቸው በግቢው ውስጥ መጨረሻ ላይ ይገኛል፡፡

የልዕልት ሦራን ትልቅ ዜና ላለመናገር መጠንቀቅ ነበረብኝ፡፡ ዜናው በጣም ያስደነቀኝ ቢሆንም፤ ምሥጢሩን እውጥቼ መናገር ግን ትክክል እንዳልነበረ አሰብኩ፡፡ ሰዶም ችግር ላይ መሆንዋን ግን ጠቀስ አድርጌላቸዋለሁ፡፡ ይህን እነርሱም የሚያውቀት ይመስላሉ፡፡ አዲስ ዜናም አልነበረም፡፡

ሰዶም እና ገሞራ

ኤሎን ሁለቱ ሰዎች ወደ ሰዶም ሲሄዱ ተመልክቷል። «አስፈሪ ቦታ ነው» አለ ኤሎን። «በዚያ ያሉ ሰዎች፣ በኖኅ ጊዜ እንደ ነበሩት ሰዎች ክፉዎች ናቸው» አለ።

«መንገዱ ሩቅ ነው?» አልኩት።

«እዚያ ለመሄድ እንዳትሞክሪ ወይዘሮ ጂ» ሲሉ ሁለቱም በአንድ ጊዜ ተናገሩ። «እዚያ ስለሚደረጉ ነገሮች ላንቺ ለመንገር እኔን ያሳፍረኛል። ሎጥ እንዴት—»

«ወዳጆቼ፣ ወደዚያ መሄድ አልፈልግም። እኔ የፈለግሁት፣ ሁለቱ ሰዎች ተጉዘው እዚያ ለመድረስ

ምን ያህል ጊዜ እንደሚወስድባቸው ለማወቅ ነበር።»

«አ፣ ያማ እንደ አካሄዳቸው! ነው ፀሐይዋ ቀዝቀዝ ስትል ፈጠን ብለው ሊሄዱ ይችላሉ። አየሽ በዚያ ተራራ ላይ ሆኜ (አየጠቆመኝ) ፀሐይ ዝቅ ዝቅ ስትል አመሻሽላለሁ ላይ ማየት እችላለሁ። «የሰዶምንና የገሞራን እንዲሁም የጨው ባሕርን ገጽታ ማየት ትችላለሽ።»

«በእውነት ቁራዎች ወደዚያ ስለሚበሩ በጣም ሩቅ እንዳልሆነ እገምታለሁ።»

«አዎ፣ በደንብ አድርገሽ ልታይው ትችላለሽ።»

«እሁን ፀሐይዋ ስትጠልቅ ተኝተን ፀሐይዋ ስትወጣ ወይም ከዚያ ቀድመን መነሣት አለብን። ግን አንቺ እንደ ፈለግሽው ማድረግ ትችላለሽ። ከደከመሽ ቶሎ ተኚ።»

ትንሽ ከሸክላ የተሠራና ጭልጭል የሚል ብርሐን ያለው በዘይት የሚበራ ክር የተደረገበት ኩራዝ አላቸው። ለእኔ በድንኳኑ ውስጥ በመጋረጃ የተከፈለ ወለሉ ላይ ስጋጃ የተነጠፈበት ትንሽ ክፍል ተሰጥቶኝ ነበር። የምተኛውም በዚሁ ወለሉ ላይ በተነጠፈው ምንጣፍ ላይ ነበር።

«ይኸውልሽ እንግዲህ፣ ሁል ጊዜ ትመጫለሽ ብዬ ስለምጠብቅ እንዲህ አድርጌ የምትተኚበትን

ክፍል አዘጋጅቼልሽ ነበር። በእነዚህ ቀናት ውስጥ አንድ የወንድ ልብስ ያስፈልግሻል። ይህን ልብስም አዘጋጅቼልሻለሁ።»

በጣም ላቅሁ፤ ከዚያም «አዳ፤ አንቺን የምትመስል አክስት አለችኝ። ታዲያ ስለ ብዙ ነገሮች ታስብ ነበር። አሳቧም ጥሩ ነበር።»

ከዚያም ወዳጆቹን ደህና እደሩ ብዬ በወለሉ ላይ ተኛሁ። ወዲያውኑም እንቅልፍ ወሰደኝ።

7

የሁለቱ ከተሞች አስፊ ወግ

ያ ምንድን ነው?

በሕልሜ ነበር ወይ?

መምሬ በሚገኘው በሽማግሌው እረኛ ድንኳን ውስጥ አልጋዬ በነበረው ስጋጃ ላይ ተኝቼ ነበር። መሬቱ ከሥሬ የሚሸሽ መሰለኝ።

ወዲያው ከተኛሁበት ተነሥቼ ቁጭ አልኩ። ፍንዳታ! የጣጣታና! እንደ መብረቅ የሚያስተጋባ ኃይለኛ ድምፅ በሩቅ ለማሁ! በድንኳኑ ውስጥም ብልጭታዎችን ያየሁ መሰለኝ።

ምንድን ነው እየሆነ ያለው? ለማስታወስ ሞክርኩ።

እዎ! ለካ ትናትና ከተደበቅሁበት ቁጥቋጦ ውስጥ ወጥቼ ወደ ክርስቲያን ዘመን ቤቴ መሄድ ሳልችል ቀርቼ ነበር። ከዚያም ኤሎንና አዳ ባለፈው ጊዜ

አብሬያቸው እንድቆይ ያደርጉልኝን ግብዣ ተቀብዬ ወደዚህ መጥቻለሁ። ስለዚህ አሁን እዚህ ነኝ።

ይኸው አሁንም እንደገና ጀመረ! የመሬቱ መንቀጥቀጥ፣ የነገሮች መናጋት በጣም ያስፈራል። እነዚህ ሁኔታዎች በአፍሪካ እንዳጋጠመኝ ያለ የመሬት መንቀጥቀጥ እንደ ሆነ ለራሴ ነገርኩት። አሁንም የበለጠ ፍንዳታ ሆነ። ፍንዳታ!

ምን እየተከሰተ፣ ምን እየሆነ ነው?

ይህን ጊዜ ወደ ድንኳኑ መግቢያ ሮጥኩ። የመጀመሪያው የንጋት ብርሐን እየፈነጠቀ ነበር። ኤ ሎንና አዳም ተነሥተው ነበር። ፈርተውም ነበር።

ምንም ይሁን ምን፣ ለእኛ ቅርባችን አልነበረም። ሁኔታው ከተራራዎች ባሻገር ራቅ ብሎ የተከሰተ ቢሆንም እንኳ፣ ብልጭታዎችን፣ በሰማይ ላይ የሚፈነዳትን ትላልቅ የእሳት ኳሶችን ማየት እችል ነበር።

አሁን በግቢው ያሉ ሌሎች ሰዎችም ተነሥተዋል። ሕፃናት ያለቅሱ ነበር። ትልልቅ ልጆች ደግሞ ወደ ተራራው እየሮጡ ነበር። እናቶቻቸው ግን እንዲመለሱ ይጠሯቸዋል። እኔም ከእነርሱ ጋር አብሬ ለመሮጥ ፈልጌ ነበር።

«አይሆንም! የወንድ ልብስ ካልለበስሽ በስተቀር፤

ወደዚያ መሄድ አትችይም፤» አለችኝ አዳ። «እኛም ብንሄድ አንጠላም ነበር፤ ግን አዛውንቶች ስለሆንን አንችልም። በይ እስቲ ይህን ላልብስሽ። ልክሽ የሚሆን ይመስለኛል።»

አዳ ልብሱን ቶሎ ብላ አለበሰችኝና የፍየል ወተትና ዳቦ በእጇ ሰጠችኝ። ከዚያም ከብዙ ሰው ጋር ሄድኩ። እየመጣ ባለው የቀን ብርሃን ውስጥም ስሮጥ የቤድዊን ሰው እመስል ነበር። ሁላችንም ወደ ተራራው ራስ መውጣት ጀመርን።

ማታ ኤሎን ሲናገር፤

«የጨው ባሕር በተራራው ላይ የተንጣለለ

ነው» ብሎ ነበር።

የሚሰማው ፍንዳታ፤

ግምግምታ በጦርነት

ውስጥ ያለ የመት

ረየስ ተኩስ ወይም

የቦምብ ፍንዳታ ድምፅ

መሰለኝ።

ወደ ተራራው ጫፍ በደ

ረስን ጊዜ ያየነው

በጣም የሚያስፈራ ትዕ

ይንት ነበር! ከሙት

ባሕር በስተ ደቡብ የሚገኙት የሰዶምና ገሞራ ከተሞች በእሳት ተያይዘው ነበልባሉ ይንቀሳቀሳል ነበር። የሚነቀሳቀሰው እሳት ባልደረሰበት የከተማው ከፍሎች የሚገኙ ቤቶች ፈርሰው ነበር።

በእውነት፤ እጅግ ኃይለኛ የመሬት መንቀጥቀጥ ነበር።

ነዋሪዎቹ ወይ ሞተዋል ወይም ደግሞ ማምለጥ በማይችሉበት ሁኔታ በእሳቱ ተከብበዋል።

ፍንዳታው፤ የእሳቱ ነበልባል እና ሁሉም ነገር አስፈሪ ነበር። ሆኖም፤ ፈርተን አልሸሸንም። ቃጠሎው አብቅቶ ጭሱ አካባቢውን እስኪሞላና ጉሮሮአችንን እስኪረከብን ድረስ አፋችንን ከፍተን ቆምን። ከጭሱ የተነሣ አሳለን፤ ጭስ አስተፋን። ያም ሆኖ፤ ባለንበት ቆመን ቆየን።

«አ፤ አምላኬ፤» የሚል ለስላሳ ድምፅ ከጎላዩ ሰማሁ፤ «አ፤ አምላኬ እግዚአብሔር፤ አሥር ሰዎችን አላገኘህም? አሥር እንኳ?»

ማንም ሰው ይህን ድምፅ ሥራዬ ብሎ አላዳመጠም። ለእነርሱ ምንም ትርጉም አልነበረውም።

አዎን፤ ይህን የተናገረው አብርሃም ነበር። ባንድ ጊዜ አወቅሁት። ትናንትና እግዚአብሔር በከተማይቱ

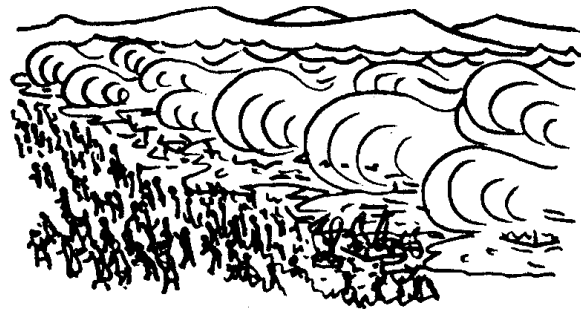
ውስጥ አሥር ጻድቃን ቢያገኝ ሰዶምን እንደሚመር ተስፋ ሰጥቶት ነበር።

«አሥር እንኳ አልተገኝም?» አለ እንደገና።

ለአጭር ጊዜ መለስ ብዬ አየሁት። እንባ ከዓይኖቼ ውስጥ ይጉርፍ ነበር። ወደ ተከሰተው ጥፋት ሲመለከት ላለ፤ ሐዘን ገጽታውን አበላሽቶት ይታይ ነበር።

«አምላኬ፤ ሎጥ የት ነው? ሎጥ የት ደረሰ?» አለ።

«የጨው ባሕርን ተመልከቱ!» አለና አንድ ሰው በፍርሃትና በድንጋጤ ድምፅ ጮኹ።

ጨዋማና ዘይታማ የሆነው ውኃ በደቡብ ዳርቻ ወጥቶ እየተምዘገዘገ እየተነሣ ይወድቃል። በእሳት

ተያያይዘው በሚንበላበሉት የሰዶምና የገሞራ ከተሞችና እንዲሁም በሲዲም ሽለቆ ሳይቀር ተነሥቶ እየተምዘገዘገ ይንከባለላል። ምናልባት የመሬት መንቀጥቀጡ ባሕሩን ከሥር ቀስቅሶት ሳይሆን አይቀርም። በዚህ በቁጡ የጨው ባሕር አካባቢ፣ ሌሎች ትንንሽ ከተሞችም ነበሩ።

ሜዳው ከእነዚህ በባሕሩ አካባቢ ከነበሩና በአጭር ጊዜ በባሕሩ ከሚዋጡ ከተሞች ወደ ተራራዎቹ ላይ በሚሸሹ ሰዎች ጠቆረ።

«አ፣ አምላኬ፣ ሎጥ የት ነው?» እያለ አብርሃም ከጎረቤቱ ይጸልይ ነበር። «አምላኬ፣ አንተን እንዲከተል አድርጌው ነበር። ክፉ ስፍራ ለመኖር ለምን መረጠ? አ፣ ለምን

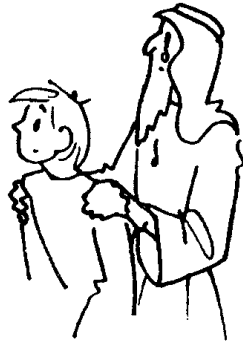
ጌታዬ፣ ሎጥን

በእውነት አድነሽዋል።

አ፣ ጌታዬ፣» እያለቀሰ ነበር።

እስማኤል አብሮት ነበር። «አጎቴ ሎጥ ያመለጠ ይመስለኛል፣» አለ።

አብርሃም ግን ያዳመጠው አይመስልም።

በጨው ባሕር በሰሜን ዳርቻ ኢያሪኮ አቅራቢያ ምን እንደ ደረሰ አላውቅም። ያንን ማየት አንችልም። ሜዳውን በሙሉ የጭስ ደመና ሸፍኖታል።

አመዱና ሽታው መጥፎ የሆነ የድኝ ጠረን በዙሪያችን ሸተተ። አመድ በየስፍራው ነበር። እንዲያውም አመዱ እኛን አልፎ አብርሃም ግቢ ድረስ ተበትኖ ነበር።

በዚህ አካባቢ ከሚኖሩት ሰዎች ጋር የዚህ ክስተት ስሜቱና ትዝታው ለብዙ ዓመታት አብሮአቸው ሊኖር ነው አልኩ ለራሴ። እዚህ ያሉት ሰዎች ከየአካባቢው ተፈናቅለው የሚመጡትን ሰዎች ተቀብለው እንደሚረዱዋቸው ተስፋ አደርጋለሁ። እኔ በበኩሌ መቼም ምንም ማድረግ አልችልም። ይልቅስ ተመልሼ ወደ ቤቴ መሄድ ይሻለኛል።

በመጀመሪያ ግን፣ ስለሆነው ሁሉ ለኤሎንና ለአዳነግሬ ልሰናበታቸውና ላመሰግናቸው ይገባል።

አሁን ሁሉም ነገር አብቅቶአል። በጣም አሳዛኝ ክስተት ነበር! እኔ ግን ምንም የማደርገው ነገር የለም።

በተራራው ጫፍ ላይ ሆነን ስናይ፣ አሁንም ብዙ ተመልካቾች አደጋው ወደ ተከሰተበት ስፍራ ይጉርፉ ነበር። እኔ ግን ወደ ቤቴ መሄድ

ፈልጌአለሁ።

ወደ ቤት ስመለስ፤ አዳ ምግብ አዘጋጅታልኝ ነበር። እኔም ሁላችንም እስክንረጋጋ ድረስ በዚያ ቆየሁ።

«ወይዘሮ ጂ. የለበሰሽውን ልብስ ላይሽ ላይ ብታቆዩው መልካም ነው። የራስሽን ልብስ እኔ አጣጥፈዋለሁ፤» አላችኝ አዳ።

ሰው ሁሉ ከድንኳኑ ወጥቶ በድንኳኑ አቅራቢያ በቡድን በቡድን ልክ በተራራው ላይ እንደ ነበሩት ሰዎች ያወራል። ሌሎቹ ደግሞ ፈጥነው መሄድ ያልቻሉት አሁን ወደ ተራራው ወጥተው የደረሰውን ጥፋት ለመመልከት በመሄድ ላይ ናቸው።

«ሎጥ የት ነው?» እያሉ ሰዎቹ ራሳቸውን ይነቀጥቁ ነበር። «አመለጠ ወይስ?»

በተራራው ላይ የነበረ አንድ የዓይን ምስክር፤ «እኔን ብትጠይቁኝ፤ አንድም ሰው አላመለጠም» አለ።

«የታወቀ ነገር የለም፤» አለ ሌላ የዓይን ምስክር። «አስታውስ፤ እርሱ የአብርሃም ዘመድ ነው፤ አብርሃም ደግሞ የእግዚአብሔር ወዳጅ ነው።»

«ያም ሆነ፤ ይህ ቢያመልጥም፤ የነበረውን ሁሉ

አጥቷል። የባሕሩ ማዕበል ብዙ ማይሎቹ ወደ ደቡብ አቅጣጫ ውኃውን እያንከባለለ ይገርፍ ነበር። ሎጥ በተለምዶ ከዚህ ቢያመልጥም እንኳ፤ ያለ ጥርጥር ከብቶቹና ንብረቱ ሁሉ ሳይሰምጥ አይቀርም።»

አሁን ወደ ቤቱ ጉዞ ጀመርሁ። አዳንና ባለቤትዋን ኤሎንን ለማስደሰት ብዬ የቤድዊንን ልብስ እንደ ለበስኩ ነኝ፤ እነርሱት መስያለሁ። (ልዕልት ሦራን ለማየት እንደገና እመጣለሁ። ዛሬ ግን አይደለም።)

እየተጓዝኩ ሳለ፤
አንድ ሰው ወደ እኔ
አቅጣጫ መጣ።
የቸኮለ ይመስል፤
ነበር። አካሄዱም
ያልተለመደ ዓይነት
ነበር። እጆቹን
እያጠማዘዘ፤
ሰውነቱንም
የሚያደርገው ሁኔታ
የሚያስገርም ነበር።

እያነጋግረኝም።
ሮጦም ያልፈኛል

ብዬ ነበር። እርሱ ግን ከእኔ ጋር ለማውራት የናፈቀ ይመስል በቀጥታ ወደ እኔ መጣ።

አመዱ አሁንም እየበነነ ነበር። እንዲሁም መጥፎ የሆነ የድኝ ሽታም ይሸታል።

ሰውየው ከፊት ለፊቱ ቆመ። ዓይኖቹ መፍጠጥ ጀመሩ።

«በጣም ያስፈራ ነበር፤» አለ። «ትናንት ሌሊት እዚያ ነበርኩ! ዛሬ ልሞት እችል ነበር! የሰዶም ሰው አይደለሁም። ነገር ግን ለሥራ ጉዳይ ወደዚያ ሄጄ ነበር። ልሞት እችል ነበር!» አለ።

«ግን እኮ አልሞትክም፤» አልኩት። «ደህና ሆነህ አሁን እዚህ ትገኛለህ፤ ደግሞም በደህና እያነጋገርክኝ ነው። በሕይወት በመሆንህ ምሥጋና ልታቀርብ ይገባሃል፤ እናም ረጋ በል።»

የምችለውን ያህል የሰላም ፈገግታ አሳየሁትና በድምፂ ላረጋጋው ሞከርኩ።

«እዚህ መንገዱ ዳር እንቀመጥ፤» አልኩት። (ወንድ በመምሰሌ ደስ ብሎኛል።) «ልትነግረኝ የፈለግኸውን ንገረኝ፤ እርግጠኛ ነኝ ስትነጋገር ይቀልሃል፤ እኔም አዳምጥሃለሁ።»

ከዚያም አብረን ቁጭ አልን፤ እኔም ፊቱን ደህና አድርጌ ለመመልከት ስል ወደ እርሱ መለስ አልኩ።

«ሎጥን የምታውቀው አይመስለኝም?» አለኝ በተረጋጋ ድምፅ።

በአዎንታ ራሴን ልነቅንቅ አልነቅንቅ አላውቅም። እርሱም መልሴን አልጠበቀም።

«ይኸውልህ ሎጥ ትናንት ገና ከምሽቱ ላይ ሁለት እንግዶች ወደ እርሱ ቤት መጥተው ነበር። እነዚህ እንግዶች እነማን እንደ ነበሩና ከየት እንደ መጡ አላውቅሁም፤ ግን አንድ ዓይነት ትርምስና የድምፅ ጫጫታ ተሰማ።

«የሰዶም ሰዎች የሎጥን ቤት ከብበው፤ 'በዚህ ምሽት ወደ ቤትህ የመጡ ሰዎች የት አሉ? ስለምንፈለጋቸው ወደዚህ አውጣልን!' እያሉ ደጋግመው ይጮሁ ነበር። ይህ ሲሆን እኔም በዚያው አካባቢ ነበርሁ። አንድ ጉዳይ ነበረኝና ጉዳዩን እንደ ፈጸምኩ ከዚያ ወዲያው ለመሄድ ወሰንኩ። የእነዚያን ክፉ ሰዎች ጫጫታ እሰማ ነበር።

«በወቅቱ የሎጥ በር ተዘግቶ ነበር። ሰዎቹ ግን በሩን ደጋግመው ያንኳኩ ነበር።»

ከዚያም ሎጥ በሩን ከኋላ ዘግቶ ወጣና «ወዳጆቹ፤ እንዲህ ያለ መጥፎ ተግባር አታድርጉ፤» አላቸው። ከዚያም የፈለጉትን በሴቶች ልጆቹ ላይ መፈጸም እንደሚችሉና በእንግዶቹ ላይ ግን ምንም ነገር ማድረግ እንደሌለባቸው ነገራቸው።

የሚናረገውን ስሰማ በጣም ቀፈፈኝ። ነገሩ አስቀያሚና አስቃቂ ነበር!

«ከዚያም የሰዶም ሰዎች ወደ እርሱ ዘሩበት። 'ከፊታችን ዘወር በል!' አሉት። 'ምን ማድረግ እንዳለብን የምትነግረን አንተ ማን ነህ? ወደ ከተማችን መጥተህ እንድትኖር አልጠየቅንህም። ለመሆኑ ማን ነኝ ብለህ ነው የምታስበው? አሁን ከፊታችን ዘወር በል፤ ያለበለዚያ በሰዎቹ ላይ ለመፈጸም ከፈለግነው የባለ ባንተ ላይ እንፈጽማለን!' አሉት የሚናገሩት በሙሉ አስቀያሚ ነገር ነበር።

«በዚህን ጊዜ ሎጥን ግጥም አድርገው ይዘውት።

መዝጊያውን እስኪሰብሩት ድረስ ታገሉት። እኔ በዚህን ጊዜ በአጠገባቸው ለማለፍ እየሞከርኩ ነበር። በዚያን ጊዜ በሩ ተከፈተና የሎጥ እንግዶች ወጡ። እንግዶቹ በአለባበሳቸውም ሆነ በገጽታቸው ከእኛ የተለዩ ነበሩ። ከዚያም ሎጥን ጉትተው ወደ ቤት ውስጥ አስገቡትና በሩን ዘጉት። ይሄኔ በውጪ የነበሩት ሰዎች አንዱ ሌላውን ማየት ስላልቻለ፤ እርስ በርስ በእጃቸው አንዱ ሌላውን ይዳብሰው ጀመር።

«ይኸውልህ በዚያ ስፍራ የሆነውን አየሁ። ሁላቸውም ዓይኖቻቸውን ታወሩ!»

«በእነዚህ ሰዎች በኩል ማለፍ በጣም አስቸጋሪ ቢሆንም፤ እኔ ግን አልፌ ወደ ከተማው በር በፍጠነት ሄድኩ። የሎጥ ቤት ከከተማው በር ቅርብ ነበር። የበር ጠባቂውም እንድወጣ ፈቀደልኝ። በሰዶምም ሆነ በገሞራ ሌሊቱን በዚያ ማደር አልፈለግሁም ነበር። በፍጹም ፈልጌም አላውቅም። ለሥራ ጉዳይ ወደዚህ ከተማ በሄድኩ ቁጥር የምመለሰው ቀኑ ሳይመሽ ነበር። መጥፎ ቦታ ነው!

«ከከተማዋ ወጥቼ አቅራቢያዋ በሚገኝ በዞዓር ወዳለው ትንሽ የእንግዶች ማደሪያ ገባሁ። አሁን የምመጣው ከዞዓር ሸሽቼ ነው። ምክንያቱም የጨው

ባሕር ማዕበል በመቃረብ ላይ ነበር። አሁን በመጣደፍ ላይ ያለሁት ወደ ቤቴ ወደ ኬብሮን ለመሄድ ነው። እኔ . . .»

«ታዲያ እኮ ወደ ኬብሮን የምትሄደው በዚህ መንገድ አይደለም። ወደ ጎላ መመለስ አለብህ፤» አልኩት።

«አውቃለሁ፤ ይህን አሁን ተረድቻለሁ። ያየሁት ነገር ሁሉ ራሴን ስላዞረኝ፤ ምኑንም ዘንግቼው ነበር፤» አለ።

«ይህ ስለ ሎጥ ለመጨረሻ ጊዜ ያየህበት ሁኔታ ነበር?» አልኩት።

«አይደለም፤ አይደለም!» አለ። «በከተማው አጠገብ በዘፃር በቆየሁ ጊዜ፤ ያ ሁሉ ጥፋት ከመድረሱ በፊት አስፈሪ የሆነ ሁኔታ ሰማሁ። ከከተማው በር ውጪ ጩኸት፤ ጫጫታ፤ እሪታና ዋይታ ይሰማ ነበር። ብቻ የሚሰማው የሰቆቃ ድምፅ ነበር።

«እኔ ስመለከት፤ ሎጥንና ሁለት ሴቶች ልጆቹን አየሁ። ዓይኖቻቸው ፈጥጠው ከቦታቸው ሊወጡ የደረሱ ይመስሉ ነበር። እያለክለኩ ነበር።

«የከተማውን በር እንዳለፉ፤ ብልጭታዎችና ኃይለኛ ድምጾች አስተጋቡ። በጣም አስፈሪ ነበር! ሁላችንም መሬት ላይ ተወርውረን ተረፈረፍን። ስፍራው በሙሉ ተንቀጠቀጠ።

«ሎጥና ሴት ልጆቹ ያለቅሱ ነበር። ሎጥ፤ 'ወየው ሚስቴ!' ወየው ምስኪኗ ሚስቴ! እያለ ይጮህ ነበር። «ወደ ጎላ እንዳትመለከቱ፤ በምንም ዓይነት መዘግየት የለብሽም፤» ተብላ ነበር። እርሷ ግን የተባለችውን ሳታደርግ ቀርታ ያው የጨው ሐውልት (አምድ) ሆና ቀረች። አሁን ሞታለች!»

«ሴቶች ልጆቹም ቢሆኑ እያለቀሱ ነበር። ልባቸው በሐዘን ተሰብርክል። ሊዳሩላቸው የነበሩ እጮቻቸው እዚያው አሳቱ ውስጥ ቀርተዋል። 'ለምን ምክርን ሳያዳምጡ ቀሩ' አለች ከልጃገረዶቹ መካከል አንዷ እያለቀሰች። 'አባታችን እግዚአብሔር ከተማዋን ሊያጠፋት እንደ ሆነ ነግሯቸው ነበር። እነርሱ ግን ይስቁ ነበር። እነርሱን የመሰላቸው አባታችን በድንገት በጣም መንፈሳዊ ሆኖ የተናገራቸው መሰላቸው። እንዲያውም ቀልድ አደ ረጉት!'»

«ሁላችንም ብንሆን እዚያው በእሳት ተከብበን ነበር!» እያለች ታቃስት ነበር ሌላይቱ። 'የአባታችን እንግዶች ሁላችንንም ከቤት ውስጥ ጉትተው ባያስወጡን ኖሮ፤ እንሞት ነበር። ሁላችንም ከስፍራው እስክንወጣ ድረስ ከተማዋን እንደማያጠፋ ነግረውን ነበር።' ልጃገረዲቱ አሁንም እየተንቀጠቀጠች ነበር።

«ይህ የሆነው ዛሬ ማለዳ ነበር። ግን በኋላ፤ የጨው ባሕር ሰዶምንና ገሞራን ሙሉ በሙሉ ከሸፈነ በኋላ ገና በኃይል እየዘለለ ወጥቶ ይወርድ ነበር። ሁላችንም ከዞፃር ወጥተን ሸሸን።

«ለማንኛውም የእኔ ጉዞ ወደ ቤቴ ለመሄድ ነበር። ሉጥ ወዴት እንደ ሄደ በፍጹም አላውቅም።

ምናልባት ወደ አንድ ዋሻ ሄዶ ይሆናል። የሸሹ ሰዎች ሁሉ ወደ ዋሻ እንሄዳለን ነበር ሲሉ የነበረው።»

«አንድ ሰው ይህን ለአብርሃም መንገር አለበት፤» አልኩ።

ሰውየውም፤ «እኔ እነግረዋለሁ፤ እንዲያውም ባገኘውና ባነጋግረው ደስ ይለኛል። በጣም ድንቅ ሰው ነው። እርሱ እንደሚያጽናናኝና እንደሚያበረታታኝ አምናለሁ። ስላነጋገርኸኝ አመሰግንሃለሁ። ያየሁትንና የሰማሁትን መተንፈስ ፈልጌ ነበር። አሁን ከቅድመ የተሻለኝ ይመስለኛል። በል ደሀና ሁን» አለኝ።

እኔም ሄድኩ። «ወደ ቤት መመለስ አለብኝ፤» አልኩ።

ጊዜው የተደበላለቀብኝ መሰለኝ። ብዙ ዜና ላዳምጥ ቆየሁ።

ከዚያም የበለጠ ሌላ ትልቅ ዜና ትዝ አለኝ። ልዕልት ሦራ ልጅ ልትወልድ ነው!

አብርሃም ሰፈሩን ነቅሎ ተጓዘ

ለረጅም ጊዜ የመምሬን ሜዳ ሳላይ ቆየሁ። ሰዶምና ገሞራ የጠፋበት አስፈሪው የመሬት መንቀጥቀጥ ከተከሰተ ወደ አንድ ዓመት ገደማ ይሆናል። ከተሞቹ በእሳት ተያይዘው ይቃጠሉ በነበረ ጊዜ ሁኔታውን መምሬ አጠገብ በነበረው ተራራ ላይ ሆኔ አሻግራ ካየሁ በኋላ፣ ተመልሼ ወደዚያ ስፍራ ለመሄድ ፈራሁ። ቢሆንም፣ የጀመርኩትን ታሪክ መፈጸም አለብኝ።

በተጨማሪም፣ ልዕልት ሦራ በቅርቡ ልጅ ልትወልድ የመሆኑን ትልቁን ዜና ሳስብ ቢያንስ ቢያንስ ሄጀ እንኳን ደስ አለሽ ማለት እንዳለብኝ አሰብኩ።

ግን፣ ታምናላችሁ? መምሬ ሜዳ በደረስኩ ጊዜ፣ ከትልልቆቹ ዛፎች ሌላ ምንም ነገር አልነበረም። ዛፎቹ ጥቂት የጠወለጉ ሲመስሉ፣ መሬቱ ተ

ቃጥሏል። ድንኳኖቹ ተተክለው የነበሩበትን፣ የእንስሳቱ በረት የነበረበትን፣ እንስሳቱ ይግጡ የነበረበትን ስፍራ ሁሉ ማየት ትችላላችሁ። ደግሞም፣ እስማኤል እንስሳቱን ለብስቦ የነበረበት ግቢ ምልክትም አለ። ሁሉም ነገር ግልጽ ሆኗል። ከጥቁር ፍየል ፀጉር የተሠራው ድንኳንም የለም።

የተለያዩ አሮጌ ዕቃ ስባሪዎች፣ የሸክላ ስባሪዎች፣ የእንጨት ቁርጥራጮች፣ የተቀዳደዱ የፍየል ፀጉር ሽራዎች በየስፍራው ተጥለዋል። ከድንኳኖቹ የወጡ ክምሮች እንዲሁም የእሳት አመድና አጥንቶች ይታያሉ። ግን ምንም ዓይነት ድንኳን ወይም በግ ወይም ፍየል ወይም አህያ የለም። አንድ ሰው እንኳ

አይታይም። አሁን ባዶ ሆኖ እንደሚታየው መስክ እኔም ባዶነት ተሰማኝ።

አዳ በዚያን በሰዶም ጥፋት ማለዳ፣ አንድ ልብስ አንሥታ አልብላኝ የነበረውን ያንኑ የወንድ ልብስ ራሴን ላለማሳወቅ ለብሼ ነበር። ምክንያቱም «ወደዚህ በመጣሽ ቁጥር ልበሽው፤» ብላኝ ስለ ነበረ ነው።

በትልልቆቹ ዛፎች ሥር ተጠልዬ ሁለት ለማኞች የልዕልት ሦራ ድንኳን በነበረበት ስፍራ ዙሪያ የነበረውን ነገር ሁሉ እያገላበጡ ያገኙትን ለመውሰድ ሲሞክሩ ሳይ የአዳን ምክር በመስማቴ ደስ አለኝ።

ምናልባት

የሚያውቁት ነገር ሊኖር ይችላል ብዬ ከነበርኩበት ስፍራ መጥቼ ወደ እነርሱ መጣሁና፣ «ወዴት ሄዱ?» ብዬ ጠየቅኳቸው።

«አነማን?»

«አብርሃምና ሰዎቹ። በመቶ የሚቆጠሩ ሰዎች ነበሩ።»

«እንጃ፣ ስለ እነርሱ ማወቅ ነበረብን እንዴ?»

በጥርጣሬ ዓይን ተመለከቱኝ።

«በመሬቱ መንቀጥቀጥ ምክንያት ነው የሄዱት?» አልኩና አጥብቄ ጠየቅኳቸው።

«እነርሱን ራሳቸውን ጠይቅ።»

«የት እንዳሉ አላውቅም። እኔ እንዴት ልጠይቃቸው እችላለሁ?» አልኩኝ።

«ከዚህ ስፍራ እንደሚለቁ መልእክተኛ ወደ ዋሻችን ልከው የነገሩን አድርገህ የምትገምት አይመስለኝም። ይገባሃል?»

ሌላ ዘዴ ፈለግሁና፣ «በዋሻ ውስጥ ነው የምትኖሩት፣ አይደለም?» አልኳቸው

«አዎ። ሌላማ የት እንኖራለን? ቤቶች የሀብታሞችና ያማረባቸው ሰዎች ናቸው። እኛ ግን ሀብታሞችና ያማረብን ሰዎች አይደለንም። ምስኪኖች ነን። ድንኳኖች ደግሞ ብዙ ሥራ የሚጠይቁ ነገሮች ናቸው። ስለዚህ እኛ የምንኖረው በዋሻ ውስጥ በመጠለል፣ ትርፍራሬ በመለቃቀም ነው። ሌላ ማወቅ የምትፈልገው ነገር አለ?» ከዚያም ለማኙ በንቀት ዓይን እያየኝ ተመለስ።

አንደኛው፣ «ወዳጄ እዚህ ምንም ነገር የለም፤» ሲል ለጓደኛው ነገረው።

«ጥፋቱ በደረሰ ጊዜ ወደ ዋሻ ከሸሹት መካከል ናችሁ?» ብዬ ጠየቅኳቸው።

«አይደለንም። እዚሁ በዋሻ ውስጥ ተወልደን ያደግን ሰዎች ነን። ኋላ ግን አዲስ ጉረቤቶችን አገኘን። ሀብትና ንብረታቸውን ሁሉ የት ጣሉ? በአቅራቢያችን ባለ ዋሻ ውስጥ ሎጥ ጉረቤታችን ሆኖ ይገኛል። ሁለት ሴቶች ልጆቹ ከእርሱ ዘር ለማግኘት ብለው ወይን ጠጅ ካጠጡት በኋላ ከእርሱ ልጆች ወለዱ። አሁን ሎጥ አባታቸውም የልጆቻቸውም አያት ነው። ይገርማል!» አሉ እያላገጡ።

«ምን ማለትህ ነው?» አልኩት። በተናገረው አፍሬ፣ «ስለ ሎጥ ሰምቻለሁ።»

«እርግጥ ልትሰማው የሚገባ ነገር አይደለም። የልጃገረዶቹ ጠባይ መጥፎ ነው። ወደ ዋሻችን በመጣ ጊዜ 'አሁን ገና አንድ የእውነተኛ አምላክ ተከታይ ጉረቤት አገኘን ብለን ነበር።' ከዚያም ጠባያችንን ለማሻሻል ወስነን ነበር። ግን እኛ ለእርሱና ለባለጌ ልጆቹ አንድ ሁለት ቁም ነገር እናስተምራቸዋለን። እነርሱ እና የእነርሱ አንድ እውነተኛ አምላክ! ግን እርሱ ስለ ሃይማኖት ከቶ አላነሣም። ቢናገረን ኖሮ ራሱንና ሴት ልጆቹን እንዲያስተምር በነገርነው ነበር። አሁን ታዲያ ሎጥና ቤተሰቡ ወደ ሌላ ስፍራ የሄዱ ይመስለኛል። ወዴት እንደ ሄዱ ማገም

አያውቅም።

«የአብርሃም የሥጋ ዘመድ ነው ይሉታል። ይህ አብርሃም ልዩ ሰው ነው። ስለ ሃይማኖት ቢነግረኝ በሰማሁት ነበር፤ ምክንያቱም እርሱ የሚያስተምረውን በሕይወቱ ይኖርበታል። እርሱ በጣም የተከበረ ሰው ነው። እኔ አይኼው አላውቅም፤ ግን የምናገረው ሲያወሩ የሰማሁትን ነው።»

«እንዲህ ማለት በእውነት አብርሃም የሄደበትን ስፍራ አታውቅም ማለት ነው?»

«ይኸውልህ፣ አእምሮህን ተጠቀም። ወደ ተራራዎቹ ሄዶ ይሆን? የለም ወደዚያ ከዚያ ሁሉ እንሰላት ጋር አይሄድም። ለምን የእንሰላቱን ዱካ ተከትለህ ሄደህ ድንኳኖቻቸውን የት እንደ ተከሉ አትፈልግም? በብዙ መቶዎች የሚቆጠሩ ሰዎች እኮ ናቸው። ቀርቦህ ማየቱ ብቻ እኮ ይበቃል። ይልቅስ ባለመሰልቸት ተጓዝ፣ ታገኛቸዋለህ። ሰዎች እውነተኛውን ነገር ስለማይናገሩ እኛ ሰዎችን አንጠይቅም። ስለዚህ ራስህ ለፍተህ ማግኘት አለብህ።»

«የእኔ ወዳጆች እንደዚህ አይደሉም፤» አልኩ።

«አንተ ዕድለኛ ነህ፤ እኛ ወዳጆች የሉንም። እርሱና እኔ ብቻ ነን። ስለዚህ የምንፈልገውን ምግባችንንም ሆነ ሌላ ነገር የምናገኘው በራሳችን ጥ

ረት ነው።»

በቃ ይኼው ነው!

ግን አብርሃምና ልዕልት ሦራ የት ናቸው? እኔ እነርሱን ፍለጋ የብዙ ኪሎ ሜትር ርቀት መጓዝ አልችልም። ያሉበትን እስከምሰማ ድረስ ወደ ቤቴ ብሄድ ይሻለኛል ብዬ አሰብኩ።

ከዚህ በኋላ ያን ባዶ የሆነ ስፍራ ትቼ ሄድኩ።

እግረ መንገዴን፣ አንድ የተጫነ አህያ እየላበ የሚሄድ ሰው አገኘሁ። አሁንም ያን አዳህ የሰጠችኝን የወንድ ልብስ መልበሴ ጠቀመኝ። ስለዚህ ዘና ብዬ ይህን እንግዳ የመጀመሪያውን ጥያቄ እንዲህ ብዬ

መጠየቅ ቻልኩ።

«አብርሃምና አብረውት ያሉ ሰዎች ሁሉ ወዴት እንደ ሄዱ ታውቃለህ?»

«የሄደው በቀጥታ ወደ ምዕራብ አቅጣጫ ነው። ልነግርህ የምችለው ይህንኑ ብቻ ነው፤» አለና ሰውዬው፣ «ከጥፋቱ በኋላ ይህ ስፍራ በአመድና በድኝ በሌላም ነገር ስለ ተሞላ፣ ከጥፋቱ በኋላ ስፍራው ለእንስሳቱ አመቺ አልሆነም። እንስሳቱ ቢቆዩ ኖሮ ይታመሙ ነበር። ስለዚህ ያላቸውን ሁሉ ጭነውና ይዘው ወደ ምዕራብ ተጓዙ። እኔ የማውቀው ይህንኑ ብቻ ነው።»

«አሁን የሚኖሩበትን ስፍራ ስም ታውቃለህ?» ብዬ ጠየቅሁት።

«በፍጹም አላውቅም። ግን ቆይ እስቲ። ከአቤ ሜሌክ ጋር አልተግባቡም፣ ሲጨቃጨቁ ነበር ሲሉ ሰምቻለሁ። አቤ ሜሌክ የጌራ ጉሥ ነው። ይህም የፍልስጥኤም አገር ነው፣ ታውቃለህ? ያለመግባቱ የተከሰተው በአብርሃም ሚስት በሦራ ምክንያት ነበር። ምንም እንኳን ባይኔ ባላያትም ውብ ሴት ናት ይላሉ። ጉሥ አቤ ሜሌክም ሊያገባት ፈልጎ ነበር። ይህንንም ያደረገው ሦሄ የአብርሃም እጎት መስላው ነው። ከዚያም ወደ ቤተ መንግሥቱ ወሰዳት።»

«በድጋሚ! ይህ እንደ ሆነ አትንገረኝ፤» አልኩት።

ሰውዬውም እንደ ጉድ አየኝና፤ «እኔም ከዚህ በላይ ደግሜ ልነግርህ አልችልም! ሻሎም! (ሰላም!)» ብሎኝ ወደ አህያው አመራ።

ስለ ልዕልት ሦራና ስለ ትንሹ ልጅዋ ይስሐቅ በጣም አሰብኩ። ለረጅም ጊዜ ከቆየሁ በኋላ፤ ስለ ወዳጄ ስለ ልዕልት ሦራ እውነተኛውን ዜና ከየት አገኛለሁ? በማለት ተጨነቅሁ። ይህ ታሪክ እውነት ከሆነ አብርሃም እብድ ይሆናል።

አሁን ዜናውን የነገረኝ ሰው ሽማግሌ ነበር። ስለዚህ ምናልባት ልዕልት ሦራ በግብፅ ቤተ መንግሥት ተወስዳ እንደ ነበረ ካጫወተችኝ ታሪክ ጋር ያሁኑን ሳያደባልቀው አልቀረም።

ልክ ነው! ሰውዬው ታሪኩን ያምታታ ይመስላል። ምን ዓይነት የፍልስጥኤም ንጉሥ ነው፤ የዘጠና ዓመት አሮጊት ማግባት የሚፈልግ፤ ደግሞም እርሷ... የደረሰች ናት።

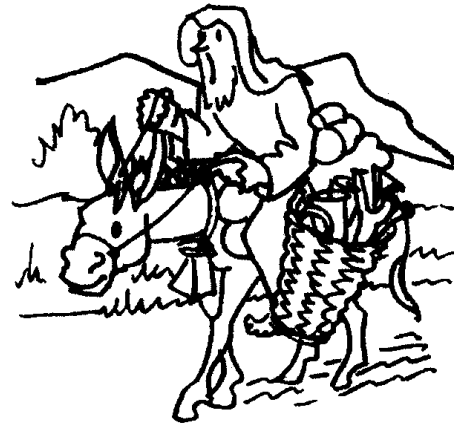
ኋላም ይህ ሁሉ ሰበብ የፖለቲካ መሆኑን አስታወስኩ። አብርሃም አሁን ሀብታም ሰው ስለሆነ፤ ምናልባት አቤሜሌክ ይህን ጋብቻ እንደ ሰላም ስምምነት ቆጥሮት ይሆናል። ከዚህም በተጨማሪ፤ ገዢዎች ሚስቶቻቸውን ለማግባት ሲሉ ባሎቻቸውን ይገድላሉ። ምስኪን ልዕልት ሦራ! ምስኪን አብርሃም!

ለመሆኑ ምን እንደ ደረሰባቸውና የት እንደሚገኙ

የሚነግረኝ አንድ ሰው እንኳ የለም?»

በጭንቀት አሳብ ተውጩ መሬት መሬቱን እያየሁ ስሄድ፤ ሌላ መንገደኛ በአህያ ላይ ተቀምጦ ወደ እኔ ሲመጣ አልታየኝም ነበር። አህያው ከእኔ ጋር ለትንሽ ተጋጭታ ነበር። ምስኪን እንሰላ፤ ከጌታዋ ጋር ልዩ ልዩ ዕቃዎችን ተሽክማ ነበር። ለመከራ የተፈጠረች እንሰላ!

«እረ፤ እዛ ጋ! ሰውየው መንገድህን እያየህ ሂድ!» አለኝ።

«እኔም እኔን ነው የሚናገረው ወይስ አህያዋን? አልኩ።

«እኔም ይቅርታ አዝናለሁ» አልኩና፤
«አብርሃምና ልዕልት ሦራ ወዴት እንደ ሄዱ
ታውቃለህ?» አልኩት።

«ከዚህ ወዴት እንደ ሄዱ አላውቅም። ነገር ግን
በቤርሳቤህ እንደ ተቀመጡ ወሬ ሰምቻለሁ። አብርሃም
በዚያ ስፍራ ብዙ ዛፎችን ስለ ተክለ እዚያው ሳይቆዩ
አይቀሩም። ብዙ የዝግባ ዛፎችን ተክሏል። የዝግባ
ዛፎችን ይወዳል መሰለኝ። ሽረ እንዲያውም ለአምላኩ
መሠዊያም ሠርቷል። እነዚህ ሁሉ በዚያ
የመቆየታቸው ምልክቶች ናቸው።»

«ባለቤቱ ደህና ነች?» ብዬ ጠየቅሁት።

«አዎ፤ ደህና ናት። እንዲያውም የሆነውን ሰምተ
ሃል? ባለቤቱ እኮ ልጅ ወለደች!»

«እውነት? ልዕልት ሦራ?»

«አዎ፤ ነገሩ አስገራሚ ከመሆኑ የተነሣ፤ የሰው
ሁሉ መነጋገሪያ ሆኗል። እርሷንም ቢሆን ነገሩ
እያሳቃት ነው አሉ። ልጅዋን ይስሐቅ ብላ
ሰይማለች፤ ትርጉሙም «የሚያስቅ» ማለት ነው።
በዚያ ሰፈር ሁሉም ሰው ተደንቋል። እርሷ ዘጠና
ዓመት ሲሆናት፤ ባሏ ደግሞ የመቶ ዓመት አዛውንት
ነበር። መቼም የግርምት ማለቂያ የለውም! ሁሉንም
ነገር አሁን ሰማሁት። ቢሆንም፤ በዚህ ዕድሜ ልጅ
መውለድ የሚፈልግ ሰው የለም። እነርሱ ግን

ሕይወታቸውን ሙሉ ልጅ ለመውለድ ሲመኙ ቆይተ
ዋል። እንደሚባለው የአብርሃም አምላክ በነገሩ
አለበት። ወጣትነታቸውን መልሶ ሰጣቸው። ሚስቱ
ይህን ሁሉ ዘመን ውበትዋ አልረገፈም ነበር
ይላሉ።»

ሰውዬው እንደገና መሳቅ ጀመረ። «እዚያ አገር
ታዲያ አንድ ንጉሥ ሊያገባት ፈለጉ ነበር። በዘጠና
ዓመት? ጉድ ነው!» አለ።

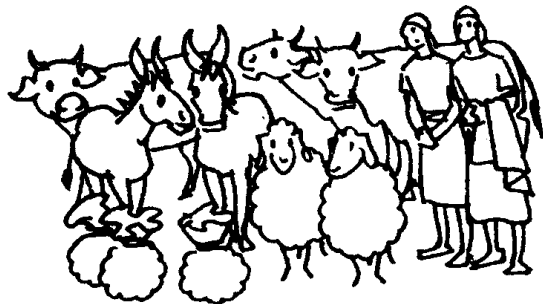
«ይህ የምትለው ነገር እኮ ከረጅም ዓመት በፊት፤
ማለቱም ከሃያ ዓመት በፊት፤ በግብፅ አገር የሆነ
ነገር ነው።»

«ምንድን ነው የምትለው? ያኔም ሆኖ ነበር
እንዴ? በእርግጠኝነት፤ እዚያ በፍልስጥኤም ይህ ሆኖ
ነበር። የተምታታ ነገር አለ። ንጉሡ አላገባትም።
የአብርሃም ሚስት መሆንዋን ባውቅ ኖሮ እንኳን
ሁለቱ አልመለከታትም ነበር ብሏል። ግን ሁለቱም፤
አብርሃምም ሦራም የአብርሃም እግት መሆንዋን ነበር
የተናገሩት። ታዲያ እነርሱ እንደዚህ ካሉ፤ ንጉሥ
አቤሜሌክ ነገሩን እንዴት ይወቅ? ንጉሡ እኮ
ጥፋተኛ አይደለም። በዚህ ምክንያት ነበር ንጉሡ
እንዳይሳሳት እግዚአብሔር በሕልም ታይቶ
ያስጠነቀቀው። እንዲሁም፤ ሦራን ቢነካ እንደሚሞት
እግዚአብሔር አስጠንቅቆታል። ያ አቤሜሌክን

አስደነገጠው።» አለና መንገደኛው ራሱን ነቀነቀ።

ምንም ነገር ለመናገር አፈርኩ።

«ሆኖም፣ ነገሩ ሁሉ በሰላም አለቀ። አቤሜሌክ ሦራን መልሶ ለአብርሃም ሰጠው። ይህን ባደረገ ጊዜ ም መልካም ነገር ነገራቸው። እንዲህ አለ፡- ያደረጉትን በትክክል ሳይነግሩት በመቅረታቸው መሳሳታቸውን ነገራቸው። ከዚያም አብርሃምን ስጦታዎችን አስታቀፈው። ብዙ የበግ መንጋ፣ የቀንድ ከብቶች፣ አገልጋዮች፣ ብዙ ከረጢት ብር ሰጠው። ይህንንም ያደረገው ሚስቱን ለመውሰድ ስለ ሞከረ የከፈለው ካሣ ነበር። እንዲያውም ለአብርሃም በአገሩ ውስጥ በመረጠው ስፍራ መኖር እንደሚችል ነገረው። ንጉሡ ችር ሰው ነው!»

ራሴን ብነቀንቅም፣ ምን ማለት እንዳለብኝ ግን አላውቅም ነበር።

መንገደኛውም ቀጠለና፣ «የአቤሜሌክ ሚስትና አገልጋዮች ልጆች እንዲወልዱ፣ አብርሃም ወደ እግዚአብሔር ጸለዩ። ይህም አቤሜሌክ ሦራን በመውሰዱ ምክንያት እግዚአብሔር የሴቶቹን ማኅፀን ዘግቶ ስለ ነበር ነው።»

ይሄ የሦራን ሕፃን አሳሰበኝ። የነገሩን ርእስ በመለወጥ፣ «እናም ልዕልት ሦራ ልጅ ወለደች!» አልኩ።

«አዎ፣ ውብ የሆነ ትንሹ ልጅ ወለደች።»

«እርሷንና ልጇን ለማየት መሄድ አለብኝ፤» አልኩና ወዲያው ጉዞዬን ቀጠልኩ።

ስለ አብርሃም እና ሣራ አብርሃም፣ የእግዚአብሔር ወዳጅ ከተባለው የወይዘሮ ጂ. ቀጣይ መጽሐፍ ውስጥ አንብቡ።

ታስታውሳላችሁ . . . ?

ምዕራፍ 1:: የአብርሃም ቤተ ሰቦች

1. አብርሃም የሚኖረው የት ነበር?
2. እግዚአብሔር በጠራው ጊዜ አብርሃም የሚኖረው የት ነበር?
3. የአብርሃምና የአጋር ወንድ ልጅ ስሙ ማን ነበር?

ምዕራፍ 2:: የእስማኤል ታላላቅ ተስፋዎች

1. አጋር የመጣችው ከየት አገር ነበር?
2. እግዚአብሔር እስማኤል ከመወለዱ በፊት ለአጋር ምን ተስፋ ሰጣት?
3. አብርሃም ሎጥን ያዳነው እንዴት ነበር?
4. አብርሃም ለመልክ ጼዴቅ ምን ሰጠው?

ምዕራፍ 3:: አብርሃም፣ የእግዚአብሔር ፈር ቀዳጅ

1. እግዚአብሔር ለአብርሃም በካራን ምን ተስፋ ሰጠው?

2. እግዚአብሔር ለአብርሃም በሴኬም ምን ተስፋ ሰጠው?

3. አብርሃም በሴኬም ምን ሠራ?

ምዕራፍ 4:: የልዕልት ሦራ ስሕተት

1. አብርሃምና ሦራ ወደ ግብፅ ለምን ሄዱ?
2. አብርሃምና ሦራ በግብፅ የዋሹት ውሸት ምን ነበር?
3. ፈርዖን ውሸት እንደ ተነገረው ባወቀ ጊዜ ምን አደረገ?
4. አጋር ልጅ እንድትወልድ ሦራ ለምን ፈለገች?

ምዕራፍ 5:: የሎጥ ምርጫ

1. ሎጥ የት ይኖር ነበር?
2. አብርሃምና ሎጥ አብረው መኖር ለምን ተዉ?
3. አብርሃም ሎጥን ምን ምርጫ እንዲያደርግ ፈቀደለት?

ምዕራፍ 6፡፡ የአብርሃም እንግዶች

1. አብርሃም ለእንግዶቹ ምን አደረገ?
2. እንግዶቹ ለአብርሃምና ለሦራ ምን ተስፋ ሰጡዋቸው?
3. እንግዶቹ በምን ምክንያት ነበር ወደ ሰዶም የሄዱት?

ምዕራፍ 7፡፡ የሁለቱ ከተሞች አስፈሪ ወግ

1. ሰዶምና ገሞራ እንዴት ወደሙ?
2. ከሰዶም ማን ተረፈ (አመለጠ)?
3. በሎጥ ሚስት ላይ ምን ደረሰባት?

ምዕራፍ 8፡፡ አብርሃም ሰፈሩን ነቅሎ ተጓዘ

1. ሎጥና ሴት ልጆቹ ወዴት ሊኖሩ ሄዱ?
2. አብርሃምና ሦራ ለንጉሥ አቤሜሌክ የነገሩት ውሸት ምን ነበር?
3. አብርሃምና ሦራ ለልጃቸው ምን የሚባል ስም አወጡለት?

አብርሃም፤ የእግዚአብሔር ወዳጅ

«በተአምር ስለ ወለድነው ሕፃን ምን ታስቢያለሽ?
ብሎ ጠየቀ፡፡

«አስደናቂ የሆነ ትንሽዬ ልጅ ነው!» አልኩት፡፡

እግዚአብሔር ለአብርሃም የሰጠውን ተስፋ ፈጸመለት፡፡ ስለዚህ ሕፃን ይስሐቅም ተወለደ፡፡ በቅርብ ግን አንድ ኃይለኛ ውሳኔ መወሰን ይኖርበታል፡፡ ይህ ውሳኔ ደግሞ ለሕይወቱ አደገኛ ነበር! ይህን ወይዘሮ ጂ. ስለ አብርሃም በጻፉት ሁለተኛው መጽሐፋቸው ውስጥ ቀጥላችሁ እንብቡ፡፡

ከዚህ ቀደም በጸሐፊዋ የተዘጋጁ መጻሕፍት፡-

1. አዳምና ሔዋን

2. ኖሳ